

BU DÜNYADAN BİR MUCİZE GEÇTİ.

Sevgili okur, bu kitap dünyamızdan bir kuyruklu yıldız gibi gelip geçen büyük bir mucizenin, harika bir ruhun kısacık öyküsüdür. Görülmemiş azmi ve harika zekasıyla inanılmazları başaran, umutsuz durumuna rağmen dünyaları içine alan ufakcik yüreğiyle çevresine sevgi ışıkları saçan, küçücük bir dev insanın, Akçaabatlı Hilâl Lüle'nin hikâyesidir.

Hilâl Lüle 1 Mayıs 2005 tarihinde, henüz 29 yaşındayken, acıların ve başarıların ardında bırakıp onu tanyanların derin sevgisini yanına alarak ebediyete geçti. O, yatağa bağlı bir hayat sürdü. Cam kemik denilen bir hastalıkla doğmuştu, okula hiç gidemedi, sekssek de oynamadı, bir sevgiliye de sarılamadı hiç. Sadece sol elinin parmaklarını hareket ettirebiliyordu. Buna rağmen yaşam sevgisini hiç kaybetmedi. O haliyle bilgisayar öğrendi, webmaster oldu, para kazandı, internet sayesinde yüzlerce dost edindi. Biz de onu bu sayede tanıdık. Şaşılacak kadar bilgili ve sevgi doluydu. Bir dolu şiir yazdı, sevdi ve sevilirdi.

Bu kitap onun içimizden hiç silinmeyecek hatırasını yaşatmak ve insanın azimle ne imkânsızlıkları başarabileceğini göstermek için hazırlandı. Elbette ki bu sayfaların ona olan sevgimizi içine sığdırması mümkün değil. Huzur içinde uyu sevgili Hilâl'imiz; seni çok sevdi ve çok özledik...

Kitapta; onun kendi kaleminden hayat hikâyesini, şiirlerini, yazılarını ve dostlarının onun için yazdıklarını bulacaksınız. Biz onu çok sevdi, okuyunca siz de seveceksiniz.

Taylan Ece

peleerinkitap

10 YTL

Güldür be kız... Canım acıyor.

Anı - Biyografi

Candan Selman & Demet Macunlar

peleerinkitap

Güldür be kız... Canım Acıyor

Adı: Hilal
Nickname: Mariah

Candan Selman & Demet Macunlar

Kitabın hazırlanma aşamasında desteklerini esirgemeyen; T.Özer, Taylan Ece, Ferdi Korucu, Formula, Hüseyin Gürsu, Özgür Hamza, www.oezers.com ve www.aksiseda.com üyelerine teşekkür ederiz...

“Bir dostum bana söyle demişti; "bir ot gibi sürekli aynı yerde ve hareketsiz yasıyor olabilirsin, ama bir arık otu veya çevresine güzel kokular saçan bir çiçek olmak senin elinde"... O günden beri bunu yaşam felsefesi edindim ve hep güzel kokular saçan bir çiçek olmaya gayret ettim... Sadece benim böyle olmamın yetmeyeceğini düşünüp, çevremdeki ayrık otlarını da güzel kokulu çiçekler olarak görmeye çalıştım hep..."

Hilal Lüle

Hepimiz, bunu dile getiremesek de, bir gün Hilal'i kaybedeceğimizi biliyorduk. Aklımıza getirmek istemiyor, bu düşünceleri erteliyor; onunla geçirdiğimiz günleri en gerçek, en doğal biçimde, eğlenerek, konuşarak, tartışarak, üzüntülerimizi paylaşırken birlikte ağlayarak geçiriyorduk. Bilgisayarlarımızı açtığımızda, sohbet kanalının penceresinde, ekranın bir köşesinde dururdu. Yoğun zamanlarında bir süre ortalıkta görünmezse merak ederdik. Telefon açar, telefon çalarken kafamızdan bin bir endişeli düşünce geçer, ve nihayet telefonu kulağına alıp 'alooo' dediğinde içimiz rahat hatırlarını sorardık. Her seferinde mutlu olur, sevinçten sesi titreyerek "aramanız için ortalıktan kaybolmam mı lazım benim len!" diye azarlardı.

Hiçbirimiz o günün gelip çattığını bilmiyorduk. Kimimiz gece ona iyi geceler diyebilmiş, kimimiz diyememişti. Sabah yataklarımızdan kalktık, bilgisayarlarımızı açtık ve...

alternatif forum - Sevgili Dostumuz Hilal Lüle'yi Kaybettik! - Microsoft Internet Explorer

Dosya Düzen Görünüm Sık Kullanılanlar Araçlar Yardım

Adres: http://www.oezers.com/fr/topic.asp?TOPIC_ID=1187

alternatif forum
Ana Sayfa | Bilgilerim | Üye Ol | FORUM KURALLARI | Aktif Konular | Üyeler | Özel Mesajlar | Ara | SSS - faq

Kullanıcı Adı: Şifre: **LOGIN**

Şifremini Habarla
Şifremini unuttum!

Mariah anısına çıkarılacak kitap için...
TIKLAYIN

Forum yönetimine e-mail

Tüm Forumlar
İLETİSİM
DUYURULAR; ELESTİRİLER
Sevgili Dostumuz Hilal Lüle'yi Kaybettik!

Forum Kilitli
Yazıcı Dostu

Sonraki Sayfa

Yazan: kiziltamer
Switzerland
4744 mesaj

Mesajım - 01 Mayıs 2005 : 06:49:57

Mariah vefat etti!
Hepimizin Başı Sağolsun...

Cenaze ikindi namazından sonra Akçaabat/Trabzon'da

AKSİSEDÂ .. FORUM - Sevgili Hilal'imizi kaybettik! - Microsoft Internet Explorer

Dosya Düzen Görünüm Sık Kullanılanlar Araçlar Yardım

Adres: http://www.aksiseda.com/forum/topic.asp?TOPIC_ID=1910

Google Search 309 blocked Check AutoLink AutoFill Options

Search Web My Yahoo! Yahoo! Games Mail Shopping

2319 mesaj

TaylanEce
Kıdemli Üye
★★★★
Turkey
912 mesaj

mesajım - 01 Mayıs 2005 : 12:48:01

anlamadan, dinlemeden
son sözünü söylemeden
nereye böyle??

anladın da, dinledin de, ama şarkı denk geldi işte...nereye böyle Hilalim?

Taylan Ece

"İyi "(insan) olmak, "Haklı" olmaktan yeğdir

EDITOR
Yönetici
★★★★★

Turkey
2319 mesaj

mesajım - 01 Mayıs 2005 : 13:35:14

**CANIMDAN CAN GİTTİ CAN DOSTUM
HİLALİM GİTTİ SENSİZLİĞİ İNAN DÜŞÜNMEK
BİLE İSTEMİYORUM. 🙏🙏🙏**

HEPİMİZİN BAŞI SAĞOLSUN

İnternet

Başlat alternatıf forum - Sev... AKSİSEDÂ .. FO...

19:02

**Şaka mıydı? Olamazdı!..
Saatlerce kimsenin sesi çıkmadı.**

SİRÇA KIZ

Hilal Lüle'nin anısına;

**Hayat camdı zaten
Sen değildin kırılan
Mavi düştün bir kelebek
Havalandı şimdi yerinden
Bakıyorum aksisedana
En kırılğan yerimden**

Candan Selman

1 Mayıs 2005

Ayazağa

Bizler, dünyanın çeşitli yerlerinden, bir araya gelmiş bir internet forumunun katılımcılarıyız. Hepimiz günlük hayatında çalışan, okuyan ve gününün bir bölümünü internete ayıran insanlarız. Yollarımız bu forum sebebiyle kesişmişti. Hepimiz Hilal Lüle'yi, yani bizim tanıdığımız ismiyle Mariah'ı bu forum vasıtasıyla tanıdık.

Hilal çoğumuzun hayatından farklı bir hayat yaşıyordu. Bizlerin yapabildiği en basit işleri bile yapamayacak durumda olan Mariah, tüm iş bağlantılarını da sağladığı internet dünyasına, kendisi gibi küçük olan yatağın parmağının ucuyla ulaşıyordu.

Bizler, onun arkadaşları olarak, bu küçük dev'in, Mariah'ımızın öyküsünü sizlerle paylaşmak istedik. Biz onu sizlere anlatacağız, ama önce O kendisini anlatsın:

“17 Ocak 1976 yılında Trabzon'da doğdum. Bir yaşına henüz basmamışken genetik bir hastalık olan “Osteogenesis İmperfekta”, halk dilindeki adıyla “Cam Kemik” hastalığına yakalandım. Bilmeyenler için bu hastalıktan biraz bahsedeyim derseniz: Osteogenesis İmperfekta, kemiklerin cam gibi hassas, ve her an kırılabilir durumda olduğu bir hastalık. Kemik iliğindeki kolojen adı verilen maddenin (bu madde kemiklerin sert ve darbelere dayanıklı olmasını sağlıyor) eksik olması, ya

da hiç olmaması sonucu meydana geliyor. Tedavi görülmediği takdirde kemikler zamanla bilinen özelliklerini yitiriyor; gittikçe daha da güçsüzleşiyor, şekil bozuklukları meydana geliyor, ve bazı vücut fonksiyonları (oturma, el, kol ve bacak hareketleri vs.) yitiriliyor. Henüz tam iyileşmeyle sonuçlanan bir tedavisi yok; ancak kemiklere yerleştirilen çivilerle destek sağlanabiliyor, ve bu sayede kırılmalar bir derece önlenabiliyor. İşin en kötü tarafı, Türkiye'de bu hastalıkla ilgili pek fazla şey bilinmiyor. Hattâ, geçen yıl internette yaptığım araştırmada, Türkiye'ye ait bir tek kaynak dahi bulamadım. Bu konuya tekrar döneceğim, şimdi öyküme kaldığım yerden devam ediyorum.

Üç yaşında geçirdiğim bir ameliyatta bacaklarıma, kemiklere destek vermek, kırılmaları engellemek amacıyla platin çiviler yerleştirildi. Bu sayede kırılmalar önlenmiş, ben de ayağa kalkıp, bir yerlere tutunarak yürüyebilecek duruma gelmiştim. Dört yaşında okuma-yazma öğrendikten sonra, normal sayılabilecek bir şekilde yaşamımı sürdürdüm. Kardeşlerimin küçük olması nedeniyle beni okula götürecek kimse yoktu. Bu özlemimi ablamın ders kitaplarını karıştırarak, daha sonraki yıllarda da kardeşlerime ödevlerinde yardım ederek gidermeye çalışıyordum. 9 yaşında, bacağımdaki bir şişlik ve ağrı sebebiyle ailem beni doktora götürdü; ancak diğer doktorum artık Trabzon'da yaşamadığı için başka bir doktora gittik. Muayene sonucunda doktor çivinin yerinden oynadığını belirledi, ve alınmaları gerektiğini, dışarıdan takılacak bir cihazla yaşamuma devam edebileceğimi söyledi. Hastalık hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığımız için, ailem beni sorgusuz sualsiz doktorumun güvenli ellerine teslim etti. Ama ne yazık ki doktorumun elleri yeterince güvenli değilmiş, ameliyattan çıktığımda iki bacağım da kırılmıştı. Burada ayrıntılara girmeyeceğim, sadece şunu söyleyeyim: hayat öyle garip ki, yaşamınız, sahip olduklarınız pamuk ipliğine bağlı adeta; birkaç saniye içinde her şeyinizi yitirebiliyorsunuz, ya da bir el tüm hayatınızı bir anda değiştirebiliyor.

Ameliyattan sonra bana da bu oldu, bir anda tüm yaşamım değişti. Doktorun bahsettiği cihazı kullanmam mümkün olmadı, çünkü artık bedenime uymuyordu. Neler olduğunun, ileride neler olabileceğinin ne ben, ne de ailem farkında değildik. Kadere boyun eğip yaşamımıza devam ettik, ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yataktan kalkamıyor, bir yerim kırılacağı korkusuyla kıpırdamıyordum. O durumda doktora gidemeyeceğim için tedavi de görmüyordum. Hastalığım gittikçe ilerliyordu. Zamanla kemiklerim iyice güçsüzleşti, ve şekil bozuklukları oluştu. Bir süre sonra oturamamaya başladım, daha sonra da kollarımı hareket ettirme yetimi kaybettim. Sadece ellerimi biraz oynatabiliyordum o kadar. Bu arada, bazen çok şiddetli, bazen daha hafif olmak üzere ağrılarım oluyordu sürekli. Günlerimi televizyon seyrederek geçiriyordum. Bu sayede hem oyalanıyordum, hem de bir şeyler öğrenebiliyordum.

Hayatımın on bir yılı böylece sürüp gitmişti. 1996 yılı, yaşadığım tüm acıları aratacak denli büyük acılarla dolu geçti. Karaciğer sirozu olan annem, bütün bir yılı hastalığının yaşattığı inanılmaz acı ve sıkıntılarla geçirdikten sonra, 1 Kasım 1996 günü vefat etti. Kelimelerle anlatılamayacak denli kötü bir duyguydu... Hani Cemal Süreya'nın bir şiiri vardır; "Sizin hiç babanız öldü mü? Benim bir kere öldü, kör oldum!"... Sizin hiç anneniz öldü mü? Benim bir kere öldü, onu her düşündüğümde tekrar tekrar ölüyor... gözlerimde ve içimdeki o karanlık hiç bitmiyor... Acı zamanla yoğunluğunu yitirse de, içimdeki yara hâlâ kanamaya devam ediyor...

O günler nasıl geçti bilmiyorum... Güçlü olmaya, yaşama bir ucundan tutunmaya çalışıyordum. 1997 yılının sonlarında, hayatımı değiştiren şeyle tanıştım. Belki inanmayacaksınız ama bu bir bilgisayardı... Kardeşime alınan bilgisayarı görmem için beni yatağımla birlikte yanına götürdüler ve mouse'u elime verdiler. Kolumu hareket ettiremediğimden bir türlü mousepad'in üzerinde kaydıramıyordum, ben de mouse'u avucuma aldım. Parmağımla topu hareket ettirmeye çalışıyordum, ama imleci bir sağa bir sola savurup duruyordum. O gün öylece bıraktım. Bir süre sonra bir kere daha kullanmayı denedim, sonra bir kere daha... Artık bilgisayarı yanıma aldırmiş, yavaş yavaş kullanmayı öğrenmeye başlamıştım. Sonra internet'le tanıştım. Bir sohbet odasına ilk girdiğimde, internet'le ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Oradaki sohbe katılmak istedim, ama klavye kullanamadığımdan yazı yazamıyordum. Bir ara bir dosyayı başka bir kopyalarken aklıma şu geldi: "dosyaları kopyalayıp yapıştırmak mümkün oluyorsa, belki yazılar da kopyalanıp yapıştırılabilir"... Hemen bir dosyanın adını kopyalayıp word'u açtım, yapıştır dedim, ve oldu... Kardeşime alfabeyi ve noktalama işaretlerini yazdırdım, sonra bunlarla heceler, kelimeler, cümleler oluşturarak bir belgeye kaydettim. Sonra o sohbet odasında arkadaşlar edindim, onlarla e-mail yoluyla yazıştım. Bazılarıyla çok iyi dost oldum. Bana bilgisayar ve internet hakkında bilmem gereken şeyleri öğrettiler, sorunlarımı paylaştılar, bana her konuda destek oldular... Artık günlerim sürekli bilgisayar başında geçiyordu. Böylece kafam sürekli başka şeylerle meşgûl oluyordu, sorunlarımı daha az düşünüyör, daha az üzülüyor; ağrılarımı daha az hissediyordum. 2000 yılının başlarında en yakın arkadaşım askere gitti, ve ben kendimi yalnız hissetmeye başladım. Artık bilgisayar kullanmayı iyice öğrendiğimden yapacak yeni bir şeyler arıyordum.

Kendime bir web sitesi yapayım dedim, ve internet'ten kullanabileceğim malzemeleri topladım.

<http://www.harmanyeri.com> adresindeki siteden FrontPage ile ilgili dersleri bilgisayarıma yükledim, ve sitenin sahibiyle bağlantı kurarak çalışmaya başladım. Sağ olsun bu değerli

büyüğüm bana çok yardımcı oldu, ve kısa sürede sitemi tamamladım. İlk deneyim için oldukça başarılı bir çalışma olmuştu, bunu sadece ben değil, sitemi gören herkes söylüyordu. Sonra değerli hocamın teşvikiyle Flash programı üzerinde çalışmaya başladım. İki yıldır çalışmalarımı sürdürüyorum. Yararlanabildiğim tek kaynak internet olduğu için, maddi yönden bazı sorunlarla karşılaşıyorum zaman zaman; ancak sevgili dostlarımın desteğiyle bunların da üstesinden geliyorum. Artık benim de bir idealim, uğrunda çaba göstereceğim bir amacım var; iyi bir Webmaster olmak... Sanırım bu yolda büyük gelişme kaydettim, bilgisayarı ilk kullandığım âni düşündüğümde bunu görebiliyorum, ve kendimle gurur duyuyorum... Gelişimime katkıda bulunan herkese ayrıca teşekkür edeceğim, ama buradan da onlara ne kadar minnettar olduğumu söylemek, hepsini sevgiyle kucakladığımı belirtmek istiyorum... İşte benim öyküm! Hayatımın her karesinde acıyı ve hüznü en yoğun şekilde hissetmiş olsam da, her şeye rağmen yaşamayı çok seviyorum... Tüm gücümle güzel bir şeyler yaşayabilmek, ardımda güzel izler bırakabilmek için çabalıyorum. Bazen güzelliklerin benden çok uzakta olduğunu düşünüyorum; ama sonra pencereme doğan güneşin sıcaklığında, balkonuma konan bir kuşun şarkılarında; minik yeğenlerimin gözlerindeki ışıltıda, canlılıkta; dudaklarındaki gülücüklerde; aslında güzelliklerin her zaman yakınımda, baktığım yerde olduğu kadar, onu görmek isteyen gözlerimde, yüreğimde olduğunu farkediyorum. Çünkü bazen önünüzde çok güzel bir şey, örneğin bir çiçek olsa da, eğer onun güzelliğini görmek istemiyorsanız, üzerine basıp onu çiğneyebiliyorsunuz. Savaşlar ve dünyadaki bütün kötülükler de bu yüzden olmuyor mu zaten... İnsanlar gözlerinin önündeki güzellikleri görmek istemediklerinden onları yok etmeye çalışıyorlar. Saygıyı, sevgiyi, barışı, kardeşliği; çocukları yok ediyorlar... oysa onlar dünyanın en güzel varlıkları... Sitemde elimden geldiği kadarıyla yitirilen bu değerleri konu edinmeye, onları bir kez daha hatırlamaya ve sizlere de hatırlatmaya çalıştım. Ne derece başarılı olduğumu ya da olmadığımı sizlerden gelecek eleştirilerden öğrenmeyi umuyorum. Gözleriniz ve yüreğiniz daima güzellikleri görmeye açık olsun...

Sevgiyle ve dostlukla kalın..."

Hilâl Lüle

Önceleri yazı dili vardı sadece aramızda. Onu görmüyor, sesini duymuyorduk. Öyle akıllı ve birikimliydi ki kimse bizden eksik bir yönü olduğunu düşünmedi. Ama Mariah kendini hiç gizlemedi. Kısa süre içerisinde onu her tanıyan, hüznünlü yaşam öyküsüne ve verdiği azimli mücadeleye şahit oldu.

Mariah'ı kaybetmemizin ardından bir şeyler yapmamız gerek diye düşündük. Hilal Lüle'yi anlatmanın, onun neler başardığını ve neler yaşadığını herkese duyurmanın en güzel yolunun bir kitap olacağına karar verdik. Ve sonuçta bu kitap ortaya çıktı. Bu düşüncemizi Hilal'in ailesine açtığımızda, onlar da destek vererek ellerinde bulunan Hilal'e ait tüm yazılı dokümanları bizlere ulaştırdılar. Henüz parmakları işler halde iken yazdığı yedi güzel defter... İçinde özlem ve acılarını barındırdığı şiirler ve hep birbirinin tekrarı gibi görünen sırça kızın hüznü günceleri...

- İki dönem var Hilal'in hayatında. Bilgisayarla tanışması öncesinde, tek eğlencesi yatağında televizyon izleyip müzik dinlemek olan Hilal ve sonrasında internet ile dünyayı odasına taşıyan Mariah.

Hilal, 1995 senesine kadar işlevini henüz kaybetmemiş olan elleriyle günlükler tutar, şiirler yazar..

En sevdiğim türkü 'Geçmiyor Günler, Geçmiyor' derdi... Her gün gülümseyen, hep mutlu olmak için bir sebebi olan Mariah'ın bu türküyü neden bu kadar sevdiği eski günlüklerini okurken daha iyi anlaşılıyor. Forumumuzda bulunan, eftarlandıkça iç döktüğümüz bir konunun içinde, bu türkünün sözlerini şöyle eklemiştir Mariah:

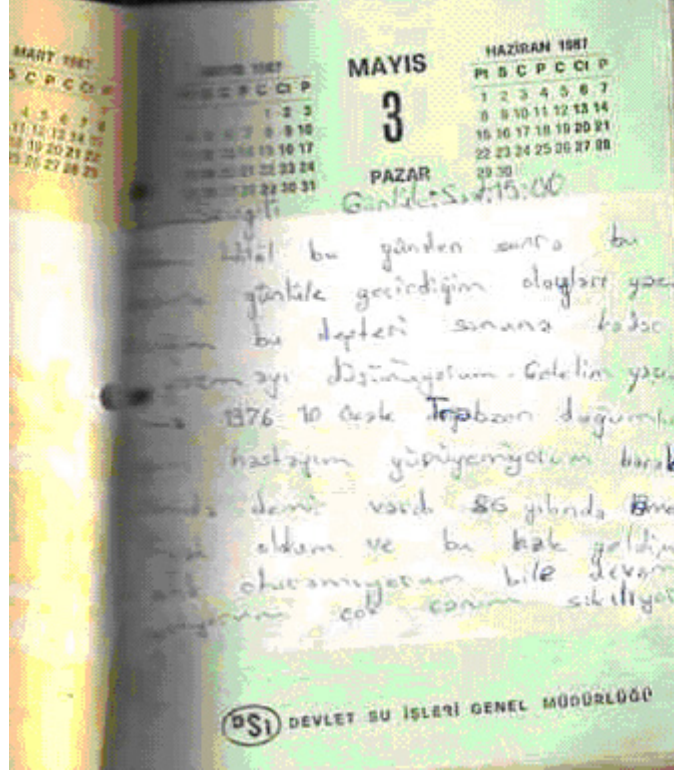
*Burda çiçekler açmıyor
Kuşlar süzülüp uçmuyor
Yıldızlar ışık saçmıyor
Geçmiyor günler geçmiyor*

*Dışarda mevsim baharmış
Gezip dolaşanlar varmış
Günler su gibi akarmış
Geçmiyor günler geçmiyor*

Ooooooofff offf!!!

diye...

Sene 1987. Hilal on bir yaşında ilk günlüğünü tutmaya başlıyor. Sayfalar dolusu yazı... Ama okunduğunda her gün diğeri ile aynı... Her gün canı sıkılıyor Hilal'in, hep yatıyor. Tek dünyası izlediği filmler ve dinlediği müzikler. Hayalinde filmlerdeki aktörlerle aşk yaşıyor, sevda şarkıları ile hiç yaşayamayacağı aşkı düşlerinde kurguluyor...

4 Mayıs "Canım sıkılıyor. Patlayacak gibi oluyorum. Kolay mı günlerce haftalarca, aylarca yatmak. İki yıl oldu hala bir gelişme yok. Bazen ortalığı kırıp, döküşüm geliyor. Neden mi, niçin böyle olduğunu düşünme düşünme... Neden ben de herkes gibi gezemiyorum? Herkes geziyor, gülüyor, ben ağlıyorum. Herkes geziyor, ben yatıyorum... Günler hiç geçmiyor, değişmiyor. Her gün aynı, bıktım..."

20 Mayıs "bıktım, yatmaktan bıktım... ağlamaktan bıktım..."

3 Haziran: "Nasil olsa alıştım evde yatmaya, pek o kadar zor gelmiyor. Fakat diğer çocukların gezip oynadığını görünce işte o zaman çok zor geliyor"

8 Mayıs: "Bugün yeni bir kitabı okumaya başladım. Çok güzel bir kitap okurken insanın kendini kaptırmaması elinde değil Adı; Samanyolu. Sonra Polyana başladı seyrettim. Sonra babam bana dondurma getirdi. Sonra Ben Bilirim başladı seyrettik. Sonra da Küçük Kadınlar'ı seyrettik yattık."

9 Mayıs: "Bugün çok güzel bir film vardı denizli bir film harikaydı. Şimdi bu saatte Eurovision yarışması var. Eminim onuncu bile olamayız. Kuruntu Ailesini vermediler. Buna çok canım sıkıldı. Kuruntu Ailesi'ni çok seviyorum ama olsun Eurovision da güzel. Hem yarın akşam da Kaynanalar var. O da güzel hem de çok komik. Bugün de böyle geçti."

10 Mayıs: "Bugün de canım sıkılmadı. Çünkü onda kalktık çünkü akşam geç yattık. Eurovision şarkı yarışması vardı. Tahminim doğru çıktı onuncu bile olmadık, sonuncu olduk. Kimse bize puan vermedi. Ama biz hepsine

dağıttık. Bu sabah çok güzel bir film vardı. Zaten filmlerin hepsi çok güzel oluyor. Sonra başka bir film verdiler. O da çok güzeldi.”

22 Mayıs: “Bugün Polyana çok güzeldi. Bu bölümde Polyana ’ya araba çarpıyor Polyana düşüyor. Bacağından kan akıyor. Öyle bitiyor.”

*5 Haziran: “Bugün de balkona çıkmadım hava yine bozuktu. Zaten ben balkona çıkacağım zamanlar hava hep bozuk oluyor. Cumartesi Pazar günleri geldi mi, ben televizyon seyredeceğim ya güneş tam dik vuruyor, ben de sinir oluyorum...
Bugün Polyanna vardı. O kadar güzeldi ki... Bu bölümde Polyanna sakat kalıyor, tıpkı benim gibi...”*

25 Haziran: ”Ne zamandır seni elime almamıştım. Çünkü hastaydım. Kolum ve bacağı ağrıyordu. Hiçbir şey yapamadım. Kıpırdayamadım bile. Şimdi biraz daha iyiyim.”

29 Haziran: ”Bugün balkona çıktım. O kadar güzeldi ki canım hiç sıkılmadı. Yazacak başka hiçbir şey yok...”

3 Temmuz: “Bugün Polyana vardı. Bu bölümde Polyana ameliyat oluyor. Ameliyat olduktan sonra onu odasına götürdüler. Polyana bir rüya gördü. Rüyasında annesi ve babasıyla koşuyordu. Onlara “artık yürüyorum” diyor. Sonra arkasına dönüp bakıyor, annesi ve babası uzaklaşmaya başlamışlar. Polyana yere düşüyor ve kalkamıyor. Elini annesine uzatırken Bayan Poly elini tutuyor.”

13 Temmuz: ”Bu gün balkona çıkmadım çünkü bacağı ağrıyor, yerimden bile kıpırdayamıyorum. Kolum da ağrıyor... Canım çok sıkılıyor...”

24 Temmuz: “Bugün Polyana çok güzeldi. Polyana artık yürüyor. O kadar mutlu ki. Keşke ben de onun gibi olabilsem. Ne kadar güzel yürüyüp, eğlenebilmek. Ama yine de mutluyum çünkü bugün balkonda oturdum.”

Hilal için televizyon, hayat demektir.

5 Ağustos: “Bugün televizyon dokuzda açıldı. Çok güzel filmler vardı, hepsini seyrettim. Dört gün televizyon dokuzda açılacak. Beşinci gün on iki de açılacak. Çünkü o gün bayram değil, üstelik Pazar.

Evlerinin salonundaki kendi gibi küçük yatağından seyrediyor Hilal televizyonu. Ev halkı neyi izlemek isterse, Hilal de onu izliyor. Ya da o zamanlar tek seçenekleri olan kanal ne yayınlarsa...

“Bu akşam film yok. Brezilya- England takımları arasında oynanan kupa maçı var. Biz de şu an onu seyrediyoruz. Durum 1-1 devam ediyor.”

Kim bilir belki de Trabzonspor sevdasını o dönemlerde mecburen izlemek zorunda kaldığı kupa maçlarına borçlu...

Polyana'yı seyrederek geçirilmiş bir dönemin ardından gelen yıllarda artık balkona da çıkamıyor Hilal. Kıpırdamaya korkuyor, kıpırdamıyor. Yine de Polyana'yı unutmuyor.

*“Sevgili Dost;
Az önce bu defteri şöyle bir okudum da baştan sona kadar hep aynı şeyi anlatmışım. Ne kadar çok acı çektiğimi, yalnız bir insan olduğumu ve kimsenin beni anlamadığını. Tek bir sayfada bile mutlu bir kelime yok. Hepsi acı dolu, özlem dolu.*

Her geçen gün çaresizliğim biraz daha artıyor. Tabi acılarımla birlikte. Teselli bulacak en küçük şey bile bulamıyorum. Bir ara Polyana'nın mutluluk oyununu oynamayı denedim. Ama başaramadım.”

Yıllar sonra Mariah, 29 yaşına geldiğinde bile, televizyonlu yılları gülümseyerek hatırladı. Alternatif Forum`da açılan ‘80ler Yeniden’ konusunda söyleyecek çok şeyi vardı:

“Biz tv'nin açılmasına 1 saat kala açardık tv'yi, karıncalanmayı izlerdik bir süre, açılış, İstiklal Marşı... O dönemin çizgi filmleri başkaydı, Voltron bile şimdikilerin yanında pamuk prenses gibi kalırdı.

80 diyince hatırladığım ilk şey amcamın kızının evli bir adama kaçmasıydı. Aile karmakarışıkta, ülke de öyle, Orgeneral (yanlış hatırlamıyorsam) Kenan Evren her akşam tv'de, millet pür dikkat... Meğerse darbe olmuş, ordu yönetimi ele almış.

80'lerden hatırladığım bir şey de radyo. Radyo da tv kadar önemliydi

bizim için... Sabah 10'da arkası yarın, öğlen okul radyosu, akşam 18 çocuk bahçesi, çarşamba geceleri ve pazar sabahları radyo tiyatrosu... Çarşamba gecesi radyo tiyatrosu Michael Douglas'ın "San Francisco Sokakları" filmiyle aynı ana denk gelirdi. Babamlar filmi seyrederken, annem, ablam ve ben radyo dinlerdik. O arkası yarınlar hala aklımda inanır mısınız, konularını bile hatırlıyorum. Erkek kahramana aşık olurduk hep, mahalledeki diğer ablalar da dahil... Mahallenin kızları hep bizdeydi, annem Güzin abaları gibiydi onların. Tv bir tek bizde vardı, her akşam ev sinema gibi olurdu.”
8 nisan 2005

Yıl 1993. Hilal on yedi yaşında. Televizyon dizileri onu mutlu etmiyor. Artık balkona da çıkamıyor. Neredeyse hiç kıpırdamıyor. Zamanının dolduğunu, son günleri olduğunu düşünüyor. Üstüne üstlük bir de annesi hasta. Annesini kaybetme korkusu, hastalığından ağır basıyor. Ve yeni bir günlüğe başlıyor. Eski günlüğü gibi gün be gün kaydedilmemiş yazılar. Gün içinde ne olup bittiğini yazmıyor artık. Sadece acılarını paylaşmak için eline alıyor kalemi.

“Ben Hilal; acılarımı paylaşacak kimsem olmadığından bundan sonra sana anlatacağım. Yani tek dostuma. Tek dostum diyorum çünkü hayatımda hiç gerçek dostum olmadı. Çünkü kimse bana bir insan gibi değer verip, beni sevmedi. Benimle neden arkadaşlık yapmadıklarını biliyorum. Çünkü ben onlarla gezemiyorum ve erkek arkadaşım da yok. Bu yüzden beni küçük görüyorlar. Ve gezmeyi bana tercih ediyorlar. Oysa ben çok iyi bir dinleyiciyim...”

Bu dünyada bir yerim olmadığına inanıyorum. Çünkü doğduğumdan beri hayat bana karşı. Ve sekiz yıldır yaşamım ailem ve benim için tam bir işkence.

Ben; günün yirmi dört saati ve senenin üç yüz atmış beş günü yatıyorum. Yaşıtlarım okula gidiyorlar. Arkadaşları var, gezip eğleniyorlar. Doya doya nefes alıp, yaşıyorlar. Ben ise bunların hepsine hasretim. Şimdi güzel bir genç kız olabilirdim. Bu yıl üniversite sınavına girecektim. Eminim kazanırdım ve topluma çok faydalı olabilirdim. Ama bana bu fırsat verilmedi. Fırsat verilenler ise bunun kıymetini bilmiyorlar ve bu da beni çok üzüyor.

Mevsimlerin değişikliğine göre benim de ruh halim değişiyor. Ama sonuçta hep yalnız kalıp, acı çekiyorum. Yazları herkes geziyor. Güneşi ve gökyüzünü gördükçe kalbimde müthiş bir acı hissediyorum. Kışın okula gidiyorlar. O zaman ben gidemediğim için üzülüyorum. İlk baharda ise çiçekler açıyor ve her şey görülmeye değer oluyor. Ve ben kahroluyorum. Son olarak sonbaharda renklerin sarıya döndüğü, yaprakların döküldüğü ve güz yağmurlarının yaşandığı günlerde dışarıda olmak için her şeyimi verirdim. Bu haksızlık değil de nedir? Ben bu acıları hak edecek ne yaptım? Kimse bu kadar kötü olamaz. Ama bunlarla yaşamak zorundayım. Bu dünyadan kapıyı çarpıp çıkmak mümkün değil.

Ben de herkes gibi doğdum. Ama yaşamadım ve yakında öleceğim. Keşke Allah izin verse de birkaç gün yaşasam. Öldüğüm zaman öbür dünyada anlatacak bir şeylerim olur. Herkes günahlarını anlatıp cezalarına katlanırken, ben yine suçum olmadan ceza çekeceğim. Hiç olmazsa birkaç gün yaşadım deyip, avunurum. Bu birkaç gün içinde bir iki sevap işlerim ve diğerleri sevaplarını anlatırken ben de susmam.

İşte bunlar daima benim aklımda. İçtiğim her yudum suda bunlar kat kat artıyor. Benim bunları yaşamam haksızlık. Benim annem ölürse bana kim bakacak korkusu ile yaşamam haksızlık. Herkes adaletin öbür dünyada olacağını söylüyor. Ama insan benim gibi olursa her an günahkar olabiliyor. Ya da patlamaya hazır bir bomba gibi isyan etmeye yakın. Bu durumda ne olacağı benim bilgilerimi, mantığımı ve hayal gücümü aşıyor. Annem bana müzik ve televizyon delisi olduğum için kızıyor. Ama ben düşünmemek için kendimi bunlara kaptırıyorum. Çünkü düşündüğüm zaman bu yükün altından kalkamıyorum. Ve sanki kurtlar beynimi kemiriyor.

Canım annem... Bu güne kadar yaşadığım hayatı anneme borçluyum. O beni hiçbir şey beklemeden, hiçbir amacı olmadan doğduğumdan beri baktı. Diğer anneler çocuklarının doğumundan itibaren gelecekleri hakkında bir çok hayal kurup, amaç edinirler. Önce okula başlarlar. Karne aldıklarında üzüntüyü ve sevinci bir arada yaşarlar. Sonra üniversite, mezuniyet günü, iş hayatı, evlilik ve çocuklar. Bunların hepsinde anne ve babalar çocuklarıyla birlikte olurlar. Benim annemin böyle umutları hiç olmadı. Diğer çocukları için kurduğu hayalleri benim için kuramadı. Ama bana hiçbir karşılık beklemeden baktı. Ağladığımda benimle birlikte ağladı. Sevindiğimde benimle birlikte sevindi. Arada bir beni üzmüş olabilir ama hakkını asla ödeyemem.

İşte benim annem şimdi hasta ve ben onu kaybetmekten çok korkuyorum. Allah'a onu benden almaması için yalvarıyorum. Ona vereceği hastalığı bana ver. İlle de biri ölecekse ben öleyim. Ben ölürsem üzülmürler ama bu onları yıkmaz. Bir sorundan kurtulmuş olurlar. Ama annem ölürse alt üst olurlar. Ben de ortada kalırım. Kimse bana annem gibi bakamaz. O zaman ya üzüntüden ölürüm ya da kendimi öldürürüm. Ya da birkaç gün içinde bakımsızlıktan ölürüm... Allah'ım bu üzüntüyü yaşamama izin verme. Ailemin bu üzüntüyü yaşadığını görmeme izin verme. Buna dayanamam. Beni annemden sonraya bırakma. Eğer bu dileğim kabul olursa bir daha hiçbir şey istemeyeceğim. Acıdan ölsem de yattığım yerde çürüsem de hiçbir şey istemeyeceğim. Zaten dualarım, beddua olarak geri geliyor.

Yaşadıklarımı görüyorsun. Son iki yıldır hayatım öyle zorlaştı ki tam bir cehennem. Sekiz yıl öncesini özlüyorum ki. Kendi kendime sokağa çıktığım günleri, çocukluğumu... Aslında çocukluğumu yaşamadım. Yani diğerleri gibi koşup, oynamadım. Ama yine de bu günümünden çok çok iyiydi. O zamanlar sakatlığımı dert etmiyordum. Çünkü cocuktum. Bir evcilik oyunu beni mutlu etmeye yeterdi. O günlerimi arayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Keşke doğmasaydım ya da ameliyattan hiç kalkmasaydım. Dünyanın güzelliklerini görüp, yaşamayı sevmeden, hayatın kötülüklerini görüp, kaderden nefret etmeden ölseydim.

Yaşamak ne kadar zor. Kader; bazılarını hep gülerken, bazılarının da hep acımasızca üzerine gidiyor. Sanki doğuşunun intikamını alıyor. Bazen tam her şey yoluna girdi derken bir olay oluyor ve hayatın kayıyor. Ya da dayanma gücünün, sabrının sınırına gelmişken bir yerlerde bir ışık doğuyor, gittikçe büyüyor ve dünya aydınlanıyor. Bu güne kadar hiç başıma gelmedi ama umarım bundan sonra değişir.”

“Sevgili Dost;

Acı çekiyorum hem de çok. Bu bedensel acıdan çok ruhsal bir acı. Bugün arkadaşlarım geldi. Bir kız, dört erkek lunaparka gidiyorlardı bana uğradılar. Onları öyle görünce ağlamak istedim. Hepsi sağlıklı, birlikte eğleniyorlar. Bir tanesi oldukça yakışıklıydı. İyi olsam belki de onunla arkadaş olurduk.

Dünyada en çok acı çeken benmişim gibi geliyor. Herkes beterin beteri var deyip, geçiştiriyor ama bu beni teselli etmiyor. Çünkü ben de beterin beterin biriyim. Belki kör olsam, sağır ya da dilsiz ya da bir organım eksik olsa bu kadar acı çekmezdim. Çünkü kimseye muhtaç olmazdım. Kendi kendime yetebilirdim. Okurdum, arkadaşlarım olurdu hatta sevgilim bile. Bu yüzden böyle kalıplaşmış sözcükler beni teselli etmiyor. Hatta daha çok üzüyor.

Anlayamıyorum. İnsanlar zor bir durum karşısında hemen bunalıma giriyorlar ya da deliriyorlar. Bunlar bana olmadı. Belki çok kaprisliyim ama aklımı kaçırmadım. Belki kaçırıyordum bu kadar acı çekmezdim. Bu

yüzden insanların nasıl olup da intihar ettiklerine şaşıyorum. Ben de bunu birkaç kere düşündüm ama asla cesaret edemedim. Ve yalnızca bir olayın dışında başka hiçbir şey için bunu yapmazdım. Umarım Allah buna fırsat vermez.

Sevgili Dost; başka bir acılı günümde görüşmek üzere şimdilik hoşça kal...”

- 1996 yılında Hilal hayatta en korktuğu şeyi yaşar. Hayattaki tek dayanağı olan annesini kaybeder. Onun yaşamında bu olay da bir dönüm noktası olur.

“Yağmurlu, karanlık bir sonbahar akşamı annemi son yolculuğuna uğurladık... oysa daha vedalaşmamıştık bile... Belki de vedalaşmadığımız iyi oldu, tıpkı benim bir gün ona gitmeyi umduğum gibi, o da bir yerlerde benim ona gitmemi bekliyordur... Sanki hiç ayrılmamışız gibi kavuşacağızdır belki... Şimdilik buradayım, bir tarafım eksik... her tarafım eksik... ama güçlüyüm... Her şey güzel olacak... bir gün...”

“ANNEM, SENİ SEVİYORUM

Canım annem, sana hiç seni seviyorum demedim değil mi?

Bizim toplumumuzda, veya bizim yöremizde belki, bu cümle aile içinde kullanılmaz pek. Sadece sevgililer birbirine seni seviyorum der ama iki kardeş birbirine, baba oğluna, anne kızına, ya da çocuklar anne-babalarına seni seviyorum demezler. Bizde de böyleydi. Söylemesem de, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyordun sen, bundan eminim...

Benim yaşam kaynağımdın, hayatta güvendiğim tek varlıktın, sığınağımdın, her şeyimdin... Bazen üzerdim seni, kızdırırdım, bilmezdim ki bir gün bunu yaptığım için yüreğim acıyacak; keşke yapmasaydım, keşke söylemeseydim diye kendime lanet edeceğim... Keşke seninleyken daha çok seninle olsaydım, keşke daha çok sesini duymak için sürekli seninle konuşsaydım, keşke yağ yeşili gözlerine daha çok baksaydım, keşke bana gülümsediğinde dudağında beliren kıvrımları, saçımı okşadığında içime yayılan huzuru, alnımı öptüğünde bıraktığın sıcaklığı bir kutuya koyup saklayabilseydim

Sen gittiğinden beri kimse alnımdan öpmedi, saçımı okşamadı, bana senin gibi gülümsemedi... Sen gittiğinden beri huzur anlamını yitirdi sözlüklerde, bir boşluk kaldı yüreğimde, ne yaptıysam dolduramadım.

Sevgi istedim, seninki gibi derin ve karşılıksız bir sevgi aradım herkeste, bulamadım... Sen gittiğinde her şey yok oldu; hayat yok oldu, güneş yok

oldu, Tanrı yok oldu, sessiz ve soğuk bir karanlık başladı... Sonra yavaş yavaş aydınlandı, sen böyle olsun isterdin, kızının ağlamasına dayanamazdın... Sana kavuşuncaya dek yaşamalıydım, senin için yaşamalıydım, çünkü sen hep benim için yaşamıştın... Ölümden çok beni ardında bırakmaktan korkardın, kimselere emanet edemezdin... Hastaneye yatman gerekmişti kaç kereler ama sen beni bırakıp yatamamıştın, benim için dayanılmaz acılar çekmeye razı olmuştun, ben de seninle birlikte dayanılmaz acılar çekmiştim... Senin acıların sona erdi, şimdi olman gereken yerdesin, cennette, ya da cennet sende...

Söyleyecek çok şey var ama kelimeler yetmiyor, yüreğim dayanmıyor anlatmaya... Anneler günü benim için çok zor geçiyor sen gittiğinden beri, ama hayat bu, katlanmak gerekiyor ölüme bile... Böyle olmak zorunda mıydı?..

Annem, anneciğim, seni seviyorum... yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şeyden, canımdan, hayatımdan, Tanrıdan bile çok...

Seni çok özledim, kokunu, yüzünü, sesini, saçımı okşayan elini, her şeyini...

Anneler günü geliyor, sana hediye alamayacağım için üzülüyorum... Belki bir kuş konarsa pencereye, sevgimi yüklerim kanatlarına, bir de öpücük kondururum alnına, bunları anneme götür derim, götürür mü? Belki düşümde gelirim yanına, sarılırım sınımsız, içime çekerim kokunu doyasıya ki uyandığında hatırımda kalsın, öperim yanaklarından, güzel gözlerinden, seni seviyorum derim... seni seviyorum derim...

Belki sen şimdi beni görüyorsun ve bunları yapamasam bile seni ne kadar çok sevdiğimi ve hep düşündüğümü anlıyorsun... Ağladığıma bakıp da üzülme sakın, ilk defa seninle böyle konuşuyorum, konuşuyorum ama sen cevap veremiyorsun, tek üzüntüm bu, sesini duyamamak. Yoksa iyiyim, her zaman böyle değilim, gülüyorum çokça, bazen de ağlıyorum ama uzun sürmüyor merak etme... hattâ ağlamak iyi geliyor bazen...

Ama sen ağlama olur mu? Burada çok ağladın, orada hep mutlu ol, hep gül, hep... beni hep sev..."

Hilâl Lüle

- Ona göre, daha önce günlüklerinde de ifade ettiği gibi, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Fakat hayat ona başka sürprizler hazırlamıştır.

1997 yılında Hilal'in hayatında beklediği mucize gerçekleşir. Kardeşine

alınan bilgisayar Hilal'in tüm yaşantısını değiştirecektir. Artık televizyon izleyecek, sıkılacak vakti olmayacaktır. Klavye dahi kullanamayan Hilal önceleri bilgisayarla bakışır durur. Bir şey yapmalı ve bu işin üstesinden gelmelidir. Kollarını kullanamadığından klavyeden vazgeçer ve fareye yönelir. Önceleri beceremez sonra alışır kullanmaya. Derken kopyala-yapıştır yöntemi ile yazışmaya başlar insanlarla. Sonra buna gerek kalmaz. Ekran klavyesini keşfeder. Sohbet odalarından kurduğu dostluklarla bu yeni dünyaya ait bilgileri edinir.

“DOSTLARA TEŞEKKÜR

Burada, siteme doğrudan veya dolaylı olarak katkıda bulunan sevgili dostlarıma, duyduğum minneti ve sevgiyi dile getirmeye çalışacağım...

Serkan (Canısı), web tasarımına başlamamdaki en büyük etken senin askere gidişindi. Desteğin ve sevgin daima bana her konuda cesaret ve güç verdi, vermeye de devam ediyor... Mariah Carey resimlerini üç yıl önce seninle birlikte toplamaya başlamıştık, yine bu sitede senin için onlara yer verdim. Her şey için sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum, ve seni çok seviyorum... Sonsuza dek...

Hüseyin (Bions), sevgin, dostluğun, yaşamımdaki olumlu etkin; eğitimime ve gelişimime bulunduğun katkılar için yürekten teşekkür ediyorum sana... Bana öğrettiklerin ölene dek yolumu aydınlatmaya devam edecek... Seni daima seveceğim...

Ebüzer (Ebuş), henüz kısa bir zaman oldu seninle tanışalı, ama bu süre bile senin ne kadar iyi ve güvenilir bir insan olduğunu anlamama yetti. Dostluğun, ve siteme bulunduğun katkılar için binlerce teşekkür... Bence sen Tanrı'nın çok özel kullarından birisin, çünkü ancak özel insanlar senin kadar yetenekli olabilir... Dilerim dostluğumuz çok uzun yıllar devam eder... Seni seviyorum...

Volkan (Niteowl), web tasarımı hakkında senden o kadar çok şey öğrendim ki, burada söyleyeceğim hiçbir şey duygularımı anlatmaya yetmez... Sadece kuru bir teşekkür edebiliyorum, ama inan bana bu sözler yüreğimin en derin köşesinden geliyor... Tanrı'nın o özel kullarından biri de sensin; hem resim, hem de müzik dalında bir gün çok değerli bir sanatçı olacaksın, buna tüm kalbimle inanıyorum... Her şey için teşekkürler... Seni seviyorum...

Haydar (Nisan), tanıştığımız günden beri dostlarım arasında çok özel bir yere sahipsin, seninle sohbet etmek benim için daima inanılmaz bir keyif olmuştur... Siteme bulunduğun ve ileride bulunacağın katkılar için binlerce teşekkür... Güzel çocukların ve eşinle birlikte sağlıklı ve mutlu bir yaşam sür, her şey dilediğin gibi olsun... Elbette seni de seviyorum...

Bariş, adını kullanıp kullanmamakta biraz tereddüt ettim, ama görüşemediğimize göre artık bana kıyamazsın... Sen hâlâ benim değerli hocam ve gıcık abimsin, web çalışmalarında ve yaşamında sonsuz başarılar ve mutluluklar senin olsun... Sevgim daima seninle...

Cezmi abi, senin gibi ünlü ve değerli bir yazarın benimle ilgilenmesi, onca işinin arasında vakit ayırıp beni araması, bu naçizane çalışmama destek olması tarif edilmez bir mutluluktu... teşekkür ederim... Tüm yaşamın boyunca başarı ve mutluluk seninle olsun, sen bunu hakediyorsun... Sevgilerimle...

Yunus Özay (yemre), sen çok tatlı ve yardımsever bir dostsun... Bu siteyi sayende yenileyebildim, bundan daha da önemlisi senin gibi bir dost kazandım... bunun için çok mutluyum inan... Seninle birlikte çok güzel şeyler yapacağız değil mi?)

Son olarak Gülnet ve değerli çalışanları, desteğiniz ve güveniniz için size de binlerce teşekkür... Umarım bunu hakeden bir çalışma yapabilmişimdir. Sevgilerimle..”

HİLÂL LÜLE

Artık O Hilal değil, sanal ortamın tanıdığı adıyla; Mariah...

“Mariah Carey benim için özel bir şarkıcı, birçok anlamda... Onu ilk Without You şarkısıyla tanımış ve beğenmişim, sanırım aldığım ilk yabancı albümdü Daydream. Annem yabancı müzik hiç dinlemezdi ama Mariah'ın sesini çok beğenmişti... Sonra, nette ilk edindiğim arkadaşla Mariah sevgisi nedeniyle tanıştım. Bu arkadaş beni başka bir arkadaşıyla tanıştırdı ve o kişi benim en iyi dostum oldu kısa sürede... Tahmin edersen, o da Mariah sever... Öyle iyi dost olduk ki, o askere gidince kendimi çok yalnız hissettim ve vakit geçirmek için kendime bir web sitesi yapayım dedim. İlk olarak arkadaşuma ithafen bir Mariah albümü yaptım, hala duruyor sitede. O zamandan beri hep Mariah nick'ini kullanırım, sonra avatarlar çıktı, yine Mariah'ı aldım. Özel insanlarla kesişme noktası oldu bana Mariah, bu yüzden onu çok seviyorum. Ve hayatımda duyduğum en güzel sese sahip...”

- Mariah ve Aksiseda hep biribiriyle anılan iki isim olur. Aksiseda, Mariah'ın 2000 yılında kurduğu bir internet sitesi. Kültür sanat sitesi olan Aksiseda'nın bir de forumu var. Forum sayesinde Mariah dünyanın dört bir yanından dostlar edinir.

"Web sitemi hazırlamaya 2000 yılının başlarında karar verdim. İnternet'te tanıdığım ilk dostlarımdan biri askere gitmişti ve onunla sürekli görüştüğümüz için o gidince kendimi çok yalnız hissetmişim. Oyalanacak bir şeyler aradım, kendime bir web sitesi yapayım dedim. İnternet'ten kullanabileceğim malzemeleri topladım. HarmanYeri.com adresindeki siteden FrontPage ile ilgili dersleri bilgisayarıma yükledim, ve sitenin sahibiyle bağlantı kurarak çalışmaya başladım.

İlk deneyimim olmasına rağmen oldukça başarılıydı, sonra konunun uzmanı kişilerle bağlantılar kurdum, onlardan çok şey öğrendim, kendimi geliştirdim. Hattâ bu işten ufak tefek paralar bile kazanıyorum... Artık yaşamda bir amacım var; webmaster olmak, yani bu işi meslek edinmek... Web sitem kültür-sanat ağırlıklı; şiirler, öyküler, hikâyeler, resimler vs. var, bir forumum var...

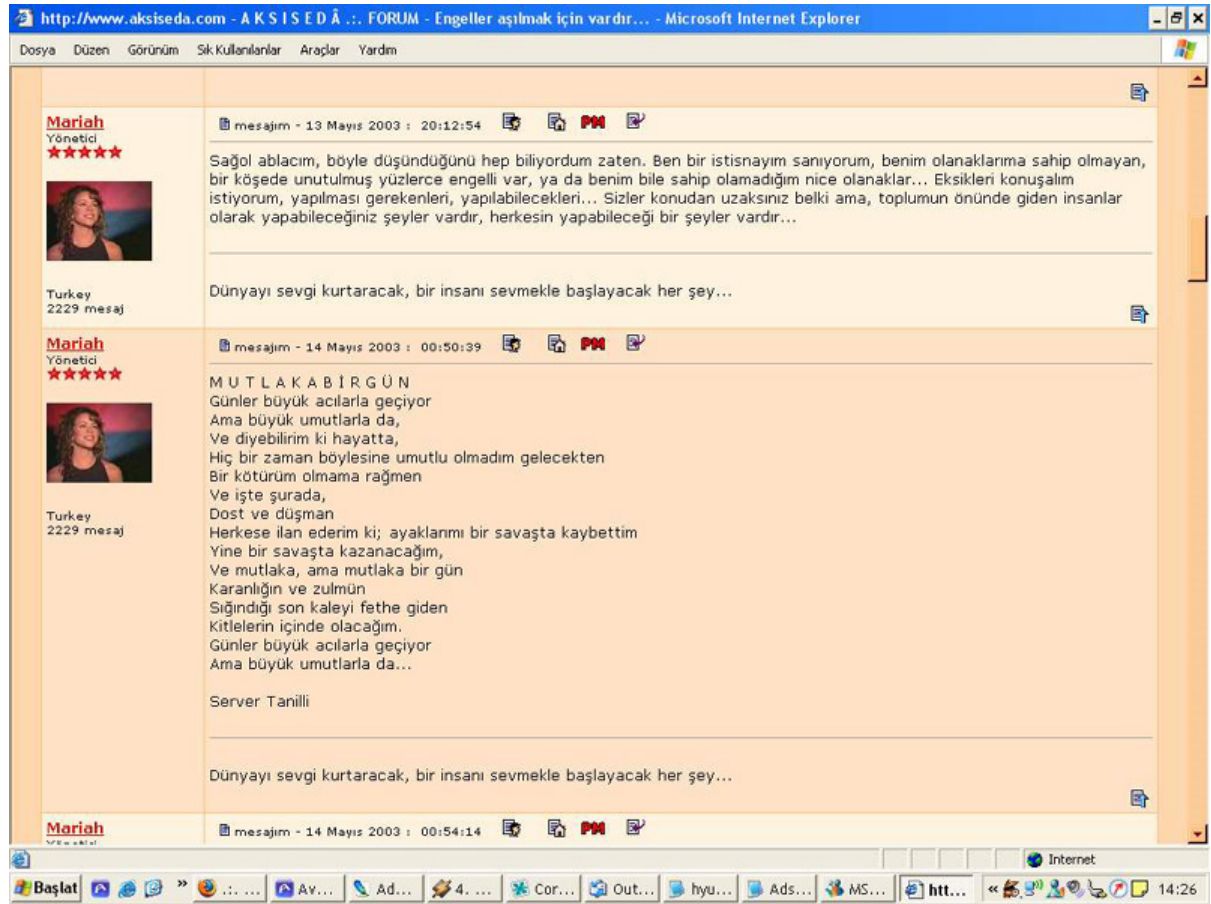
Bu site ve forum sayesinde çok şey öğrendim, gerek insan ilişkileri, gerekse yaşamla ilgili... Yeni arkadaşlar ve dostlar edindim, çevrem genişledi. Bu siteye duygularımı, düşüncelerimi ve yaşamımı yansıttım, bu yüzden adı Aksisedâ...

Herkes Sedâ isimli aksi bir kızı anlattığını sanıyor adını duyunca, bilmeyenlere söyleyelim, Aksisedâ yansıma demek...) Halen web sitesi yapmaya devam ediyorum ama hâlâ çok eksikim var, çalışmaya ve öğrenmeye devam ediyorum... “

- Aksiseda, Mariah için yeni bir dünyaya açılan kapı olur. Dünyanın her yerinden insanlar Aksiseda penceresi altında buluşur. Sadece Mariah için değil siteye üye olan herkes için vazgeçilmez bir mekan haline gelir. İnsanlar; kim ne yazmış, neler olmuş diyerek bu siteye giriş yapmadan geçirmez gününü.

Mariah forumlara yazmaya başladığında, Sait Faik Abasıyanık'ın “Dünyayı güzellik kurtaracak, bir insanı sevmekle başlayacak herşey” dizesini, “Dünyayı sevgi kurtaracak, bir insanı sevmekle başlayacak her şey...” diye kendine göre değiştirerek her yazısının altında çıkan bir slogan/imza olarak kullandı.

Yaşamı boyunca duruşu ve hayata bakışıyla bu sözünün hep arkasında durdu...

“Her şey bir insanı sevmekle başlayacak... Her insan en az bir kişiyi sevse bile, sonuçta bütün insanlar birbirini sevmiş olacak ve dünya kurtulacak... tı... ama insanlar sevmeyi bile beceremiyor artık... Doğayı severken doğayı kirletiyor, hayvanı severken hayvanı öldürüyor, insanı severken insanı incitiyor... Bunun dünyayı kurtaracak bir formül olduğundan şüpheliyim artık.”

8 Temmuz 2003

- Pek çok insanın katılımda bulunduğu Aksiseda sitesini yürütmenin dışında hiç boş durmuyor Hilal. Yine forumdan tanıştığı arkadaşlarının birinden, çok uzaklardaki bir arkadaşından internette yazışarak İngilizce öğreniyor.

“Sevgili Orhan,

Sana İngilizce öğreteyim dersin kabul, Almanca öğrenip de ne yapayım, yolum Almanya'ya düşecek değil nasılsa... İngilizce öğrenebilmeyi cidden isterdim, web'de bazen zorlanıyorum bu konuda. Web okulları açılmalı, yabancı dil ve bazı mesleki eğitimler için bu çok faydalı olabilir, özellikle benim gibiler için... Gönüllü bazı insanlar ellerinden geleni yapıyor, çeşitli konularda dersler hazırlayıp yayınlıyorlar ama yetersiz... Online okullar, testler, düzenli dersler olmalı. Bunu her yerde dile getiriyorum ki, belki biri duyar da harekete geçer. Bu ülkede internet boşa harcanıyor ve dahası Telekom'u zengin etmekten başka bir işlevi olduğunu düşünmüyor devlet.”

- Bir de kardeş sitesi var Aksiseda'nın; Alternatif. Mariah, kendi sitesine ayırdığı zamandan kalan zamanını Alternatif sitesinde geçiriyor. Katılımcı olarak bulunduğu bu diğer forumda yeni dostluklar ediniyor. Alternatif'in üyeleri de Aksiseda'ya üye oluyorlar. Ve koskoca bir sanal aile oluşuyor. Dünyanın farklı ülkelerinden insanlar siteden tanıyıp sevdikleri Mariah'ı görmeye Trabzon/Akçaabat'taki evine gidiyorlar. Artık Hilal yalnız değil. O artık kalbi ve beyniyle herkesin sevgisini kazanmış, tatlı Mari.

“İyi ki yapmışım dediğim en önemli şey, kardeşimin bilgisayarına el koymam oldu. Bunun dışında, iyi ki Aksiseda'yı açmışım, Kızıltamer ve tabii sizlerle de tanışmamın ilk vesilelerinden biri de Aksiseda...”

Mariah

Mariah bilgisayar kullanmayı ve web tasarımını öğrenmeye başladığı yıllarda oldukça zor zamanlar geçirmekteydi. Bir yandan ailecek yaşam koşullarını zorlaştıran maddi sıkıntılar, bir yandan hastalığının gittikçe daha da ağırlaşan seyri onu moralsiz bırakıyor, hayata karşı savaşında ve hep oynamaya çalıştığı mutluluk oyununda güçsüz kılıyordu. Evinin denize nazır balkonuna artık çıkamıyor, güneşi bedeninde hissedemiyordu. Yattığı küçücük yatağından denizin kokusunu içine çekerek sadece televizyon izleyebiliyordu. Maddi sıkıntıları yüzünden ağrılarını dindirecek ilaçları bile alamayacak durumdaydı. Her zaman yaptığı gibi o zaman da kendine inanarak bir adım attı. Önceleri zaman geçirmek, sıkılmamak için yaptığı web tasarımlarını profesyonel olarak sürdürmeye ve bu işten para kazanmaya karar verdi. Ve Hilal Lüle web tasarımcısı olma yolunda hızla ilerlemeye başladı.

“Ben web tasarımını ilk öğrenmeye başladığımda amacım sadece vakit geçirmektir. Sonra baktım ki internet ortamında böyle bir meslek var, insanlar web tasarımı yapıp para kazanıyorlar. Bunu yapabileceğimi düşündüm, öğrenmeye daha çok gayret ettim. Her türlü imkanım çok kısıtlıydı ve en kötüsü, başarabileceğime inanan, beni destekleyen benden başka kimse yoktu... Birçok kez vazgeçmeyi düşündüm, iyi ki yapmamışım, hayal ettiğimden çok daha iyi bir işim var şimdi... Bazı insanlar, bazı şeylere ulaşmak için diğerlerinden daha

büyük mücadeleler vermek durumunda kalabiliyorlar. Ama sonuçta verilen mücadelenin karşılığı bir gün mutlaka alınıyor diye düşünüyorum ben.

Ortada bir fırsat eşitsizliği varsa çok fazla seçim şansınız yok demektir zaten. Size sunulan ya da ulaşabildiğiniz kadarı için verirsiniz mücadelenizi. Ancak kendinizi geliştirdikçe, belirli bir varlık gösterdiğinizizi fark ettikçe yönünüzü değiştirmeniz veya yeniden çizmeniz mümkün olabilir... diye düşünüyorum..."

Bu işi meslek edinip para kazanmaya başladığı yıllarda, başka ve daha çeşitli işler de alabilmek için çevre edindiği yerlerle iletişim kurmaya devam ediyordu. Bir mail grubuna bu konu ile ilgili yazdığı mektup hayatında yeni bir sayfa açacak, o zamandan sonra kendini daha iyi hissetmesine ve ayakların yere iyice basmasına sebep olacaktı...

"Bir yahoo grubuna iş aradığıma dair bir mail yazmıştım, özelliklerimden falan bahsettim. Bir süre sonra bir telefon aldım, 'Sabancı Üniversitesi'nden arıyoruz, mailinizi okuduk. Sizi listeye aldık, açık kadromuz olursa sizi tekrar arayacağız' dedi arayan kişi. Birkaç ay sonra tekrar telefon geldi, 'Biz seni işe almayı düşünüyoruz, falanca gün seninle mülakat yapmaya birini göndereceğiz" dedi. 'Nasıl yani, İstanbul'dan Trabzon'a benim için mi gelecek' dedim, 'sen bize gelemiyorsan biz sana geliriz' dedi. Müthiş bir şaşkınlık yaşadım. Bir hafta sonra İnsan Kaynakları Sorumlusu beni görmeye geldi. Aralık ayında işe başlayacağımı söylediler. Rüya gibiydi her şey, hâlâ inanamıyorum. "

Hilal o zamandan sonra Sabancı Üniversite'sinin maaşlı ve kadrolu çalışanı olmuştu. Üniversitenin web sayfasını hazırlayıp güncelliyor, bunu yaparken bildiği tüm tasarım programlarını (html, photosop, frontpage, flash, dreamweaver gibi) başarıyla uyguluyordu. Yattığı yerden web kamerası sayesinde ekibinin toplantılarını katılıyor, üzerine düşen vazifeleri işe gidebilen arkadaşları kadar yetkin bir biçimde yerine getiriyordu. O zamana kadar kendini kıyıda köşede kalmış biri gibi hissediyordu, çeşitli sağlık makamlarına yaptığı başvurular sonuçsuz kalıyordu fakat artık O Türkiye'nin en büyük kuruluşlarından birinin çalışanıydı ve O'na sahip çıkan birileri vardı. Kendine güveni olan, kendini güvende hisseden bir iş kadınıydı artık Mariah...

"Geçen yıl tedavi için KTÜ Tıp Fakültesine başvurmuşum, herkes biliyor. 6 ay sonra doktoru evime getirebildim, o da gönüllü olarak gelmişler, böyle bir zorunlulukları i veya sorumlulukları yokmuş. Tedavinin gerçekleşmesi bir yılan hikayesine döndü ve olmadı, onu es geçelim ama Amerika'da olsaydım, yaptığım yalvarmalar üzerine hastaneyi evime taşırdılar, burada ise duvara yalvardım resmen. Yani 28 yıl içinde bir kez devletimin kurumlarından bir şey talep ettim ve elim boş döndüm. Devletim bana "bu kadar" değer verirken, Sabancı Üniversitesi, benim bir yahoo grubuna yazdığım bir maille beni buldu, ta ayağıma önce İnsan Kaynakları sorumlusunu gönderip beni işe aldı, sonra iki birim yöneticisiyle birlikte gerekli ekipmanları gönderip beni sigortalı elemanı yaptı. Geçen ay bir solunum yolu enfeksiyonu geçirdim, Sabancı Üniversitesi'nin Trabzon'daki anlaşmalı hastanesini aradım, bir doktor ve hemşire gönderdiler, bir kuruş ödemedem tedavi oldum. Bana diğer çalışanlarına sundukları bütün olanakları sundular ve en önemlisi, bunu yaparken bana muhtaç, aciz, acınası biriymişim gibi davranmadılar... Önemli, başarılı ve

saygın biri olduğumu hissettirdiler... Benim gibi yüzlerce engelli çalışıyor Sabancı kuruluşlarında... Tamam, ailesinde engelliler olması vesilesiyle engellilere bu imkanları tanımış olabilir Sabancı ama gelmiş-geçmiş başbakanların, milletvekillerinin, diğer zengin işadamlarının, hortumcuların, din simsarlarının ailelerinde hiç mi engelli yok? Niye Sabancı'dan başkası beni adam yerine koymadı, niye benim devletim beni kıyıda köşede unuttu? Yahu ben hastaneye gidemiyorum diye devletim bana ne halin varsa gör diyor... Ben diyorum ki sağır olmak üzereyim, acil tedaviye ihtiyacım var, 6 ay sonra geliyor doktor ve diyor ki "Hilal kusura bakma çok yoğunluk gelemedik"... O doktoru acilen bana gönderecek mekanizmayı dedem mi kuracak? Sevgili devletim, sağır olmama az kaldı ama ben kusuruna bakmıyorum. Verdiğin ağrı kesiciler ağrılarımı dindirmiyor ama ben kusuruna bakmıyorum. Şimdi SSK'lıyım ama SSK işe alındığımdan önceki hastalıklarımı hastalıktan saymıyor, ben yine kusuruna bakmıyorum. Benim maaşımdan vergiler kesiliyor ama o vergiler bana geri gelmiyor, ben yine kusuruna bakmıyorum. Felçli arkadaşşıma "jelli sonda senin neyine, ilkel sonda kullan, kullanmıyorsan işeme" demişsin, ben yine kusuruna bakmıyorum. Kusuruna baksam kaç yazar, sence ben yokum zaten... O yüzden, beni gören, bilen, tanıyan, değer veren, ciddiye alan tek merciye, Sakıp Sabancı'ya "devletim" dedim ve devletimi kaybettiğim için çok üzgünüm... Ona laf eden insanlar önce onun kadar hizmet etsin memlekete, bir engelliye topluma kazandırısın, topluma bir engelliye sevmeye (acımaya değil), değer vermeye (acımaya değil), saygı duymaya (acımaya değil) öğretsin, bir üniversite açsın, fakir ama başarılı öğrencilere burs versin, rehabilitasyon merkezleri açsın, körlere ve spastiklere okul açsın, binlerce işçi çalıştırsın ve bunları yaparken de mütevazı olmayı, hala köy yemeklerini sevmeyi basarsın, sonra ona laf etme hakkına sahip olabilirler..."

Hilal elde ettiği bu büyük başarının ardından herkese "Bu dünyada ben de varım!" diyerek sesleniyor, her durumda mücadele etmenin önemini vurguluyordu.

"Var Olmak Mı? Yok Olmak Mı?"

Franz Kafka, Değişim adlı eserinde, bir sabah uyandığında kendini bir böceğe dönüşmüş olarak bulan Gregor Samsanın öyküsünü anlatır.

Gregor bu haliyle değil toplum içine çıkmayı, ailesine gözükmeyi bile istemez. Ailesi başta bu değişimin şokunu yaşar. Artık onlara bakan, evin tüm sorumluluklarını üstlenen kişi yoktur. Onu Gregor Samsa olarak değil, çirkin bir böcek, işe yaramaz bir yaratık olarak görmektedirler. Gregor kendisini odasına hapseder, sadece kız kardeşi ona yemek getirmek için odaya girmektedir, o girdiğindeyse Gregor yatağın altına saklanmaktadır.

Gregor bu durum içinde olmaktan utanır; ailesine bakamayacak olmak, yavaş yavaş aileden, yaşamdan dışlandığını görmek, onun çaresizlik içinde çarpınmasına neden olur. İlerleyen zamanda, Gregorun toplum ve aile içindeki yeri tamamen unutulur. Bir odada tek başına kaderine terk edilir.

Pencereden dışarı bakar sürekli, insanlar yaşayıp gitmektedir eskisi gibi, oysa onun için hiçbir şey aynı değildir artık .Unutulmuş, terkedilmiş, ölümü beklemektedir sessizce ve karşı koyacak gücü yoktur

Bu öyküye pek çok açıdan bakmak mümkün, ben kendi yaşantımla ilintili bulduğum açıdan bakıyorum.

Herkes gibi normal, sıradan bir hayatınız varken, bir sabah uyandıığınızda kendinizi bambaşka bir yaşamın içinde buluyorsunuz. Eskiden yapabildiğiniz pek çok şeyi artık yapamıyor veya yapmak için birinin yardımına gereksinim duyuyorsunuz. Bu sizi incitiyor, eziyor, bir süre sonra kendinizi işe yaramaz biri gibi görüyorsunuz ve dahası, bir süre sonra herkesin sizi işe yaramaz biri gibi gördüğünü düşünüyorsunuz

Şanslıysanız çevrenizde sizin fiziksel ihtiyaçlarınızı karşılayan, yemeğinizi-suyunuzu temin eden, hattâ sizi kendi eliyle yediren-içiren, tuvalet ihtiyacınızı gideren aile bireyleriniz vardır. Ama bu ihtiyaçlar giderilirken bir şey hep göz ardı edilir veya bunca şeyin arasında vakit ayrılmayacak bir ayrıntı olarak bir kenara bırakılır; artık yaşamınızı başkalarının -bu aileniz bile olsa- kontrolüne bırakmak zorunda kalmışsınızdır.

Artık çalışamazsınız, artık okuyamazsınız, artık yürüyemez, göremez, veya duyamazsınız hatta yataktan bile kalkamazsınız, artık arkadaşlarınızla gezmeye, sinemaya, tiyatroya gidemezsiniz, artık bir sevgiliniz olamaz, sarılamaz, öpüşemez, sevişemezsiniz

O kadar çok şey vardır ki yitirdiğiniz, ağlamak bile gelmez elinizden, sadece bir şaşkınlık vardır üzerinizde. Bir de kafanızda çınlayan şimdi ne yapacağım sorusu

İlk şoku atlattığınızın ardından yeni sorular eklenir zincire; bu neden oldu, neden ben, suçum ne, günahım ne? Uzun süre bu sorularla boğuşur, isyan eder, umutsuzluğa düşer, bunalıma girer, dibe vurduğunuzu hissedersiniz. Haykırırsınız kimse duymaz, ağlarsınız kimse görmez, öfkeden kudurursunuz kimse bilmez.

Sadece geceler kucak açar size. Gözyaşlarınızı ve sessiz haykırışlarınızı gizler, öfkenizi bastırır ve yalnızlığınızı paylaşır karanlık. Oysa her gün sizin yitirmişliğinizin üstüne doğar. Yeni doğan her gün çaresizliğinizi yüzünüze vurur, sizi yeni sorunlara, yeni zorluklara taşır ve işte en zoru; kimse bunun farkında değildir veya kendi zorunluluklarıyla o kadar meşguldürler ve o kadar bütün ihtiyaçlarını karşıyoruz, daha ne yapalım düşüncesindedirler ki, bu duygularla başa çıkma görevini size bırakırlar ve ötesine karışmazlar.

Sadece engeliniz değil, mücadele etmek zorunda olduğunuz pek çok şeyin varlığını zamanla öğrenirsiniz, bununla birlikte, nelerle mücadele edebileceğinizi de şaşırarak fark edersiniz

Bir böcek, işe yaramaz bir yaratık olduğunuzu düşünmenin, kendinize acımanın bir yararı olmadığını görebilir; kendinizi yaşayan bir canlı, değerli bir insan, güçlü bir birey olarak kabul ederseniz, bir süre sonra bunu diğer insanlara da kabul ettirebilirsiniz.

İhtiyacınız olan şey sizi yaşama bağlayacak, kendinizi işe yarar hissettirecek bir meşgaledir. Enstrüman çalmak, okumak, yazmak, tahtadan eşyalar yapmak, boncuklardan takılar yapmak, bilgisayar kullanmak bunlardan bazıları olabilir.

Her ne ise bunu arayıp bulabilir ve isterseniz, mücadele ederseniz yaşamınızı yeniden değiştirebilirsiniz.

Kendiniz için en iyi mücadeleyi yine kendiniz yapabilirsiniz. Bu nedenle, -başkalarının yardımını alarak yaşamak zorunda olsanız bile- yaşamınızın kontrolünü elinizde tutmalısınız. Sizi, bir odada kaderinize terk etmelerine izin vermemelisiniz. Yoksa tıpkı Gregor Samsa gibi yenilgiye uğrar ve yok olursunuz Unutmayın, Bu dünyada ben de varım diyebilmek zor ama imkansız değildir...

*Bağırın..!
Bu dünyada ben de varım!
Birileri mutlaka duyacaktır...*

» Hilâl Lüle»

• Geçirilen acı dolu yılların ardından yattığı yerden bir meslek sahibi olup para kazanmaya başlamasıyla yüzü gülmeye başlar Hilal'in. İlk maaşıyla 70 ekran bir televizyon alır. Artık o izlemeyi çok sevdiği filmleri büyük ekranda izleyecektir. İnternette yazışarak kurduğu dostluklara her gün yenisi eklenmektedir. Dostları Mariah'i görmeye Akçaabat'taki evine gitmeye başlarlar.

Henüz on beş yaşında olan Beste Trabzon'a anneannesini görmeye gitmişken uzun zamandır forumunda yazıştığı Mari Ablasını görmeden dönmek istemez. Onu kendi gibi küçücük yatağında kıpırdamadan yatarken görünce boğazı düğümlenir. Ama kendini tutar gülücükler eşliğinde götürdüğü çikolataları yerler birlikte. Ağlamaz kendini tutar Beste. Ta ki evden çıkana kadar...

Beste'nin ardından bir zamanlar kendisine internet aracılığı ile İngilizce öğretmiş olan Orhan görmeye gider Mariah'ı. Hem de ta Avusturalya'dan...

"Az önce Orhan hocamı uğurladık... Ailem ve kuzenim de dahil olmak üzere hepimiz bayıldık ona... İnsan bu kadar mi tatlı olur ya... Çok hoş sohbet, etrafına ışık saçan biri, inanılmaz mutlu olduk hepimiz... Bize bu mutluluğu yaşattığı için çok teşekkür ediyorum Orhan hocama..."

Hepinizin selamlarını getirdi, sevgili Kızıltamer, Ayten, Tuana... Sizlerden bahsettik, Sedat'tan bahsettik... Yasadığım en keyifli anlardan biriydi, çok mutluyum..." 23.07.2004

25 Aralık 2004 Mariah'ın forumdan dostları onu ziyaret etmeye devam ederler. Bu seferki misafirleri Tuana ve Kızıltamer'dir. Yıllardır babası kadar sevdiği hem öğretmeni hem en yakın dostu olan Tamer ve tüm duygularını paylaştığı sıradaşı Tuana'yı görmek, onları evinde misafir etmek Mariah için mutlulukların en büyüğüydü. Aynı mutluluğu yaşayan Tuana o gün Mariah'ın bilgisayarından sevincini haykırıyordu...

"Veee işte sonunda Trabzon'da Mari'ciğimin yanındayım!

Simsıcak bir ev, pencerelerinden derya deniz, dalga sesleri, kuymaklar, hamsiler, fasulye turşuları, mis gibi hava ve Mari'ciğimle buradayız, her şey çok güzel hepinize selamlar”
Tuana

İstanbul'dan Mariah'ı görmeye giden Tuana ve Kızıltamer'in ardından Almanya'dan Sedat gider Akçaabat'a. Üstelik sadece Mariah'ı görmek için çıkılan bir yolculuktur bu...

“Dün gece bana yaşamımın en güzel birkaç saatini daha yaşatan biri vardı yanımda, sevgili Sedat... Taa Almanya'dan sadece bir geceliğine kalkıp beni görmeye gelişi, sıcacık dostluğuyla beni kucaklayışı, gözleriyle ve sözleriyle sevgisini sürekli ifade edişi, her şeyi olağanüstüydü benim için... Bana bu mutluluğu yaşattığın için sana çok, çok teşekkür ediyorum Sedat... Sen gerçekten Tanrı'nın özel kullarından birisin, senin de bildiğin gibi... seni tanımak bir ayrıcalık ve ben seni çok seviyorum...”

Önce Beste'm, sonra Orhan abi, sonra Kızıl ve Tuana, şimdi Sedat, yakında Formula, inşallah ardından Özgürçem ve Opti, umarım yazın Vertigo ve Porgy... Hepinizi tek tek gördükten sonra isterdim ki bir kez de hep birlikte olalım... Çok şey istiyorum değil mi? Ama ne yapayım, siz şımarttınız, katlanın şimdi...

Sohbet ettik, aslında Sedat konuştu daha çok, biz dinledik. İşlerden güçlerden, günlük hayatımızdan, forumdan konuştuk, biraz sizi çekiştirdik... Güldük, bazen duygulandık... Çok güzeldi yani... Bi de bu kadar kısa sürmeseydi”
6 Subat 2005

15 Aralık 2004 Hilal çok sevdiği annesinden sonra babası Fahri Lüle'yi de kaybeder. Bir sonraki gün içindeki acıyla minik parmaklarından şu sözler dökülür...

“Biliyorum onlar bize darılmazlar ama ben babamı yalnız bıraktığımıza üzülüyorum... Nefes darlığı çektiğinde bana gece, konuş benimle, benimle konuşmana ihtiyacım var dedi. Baba benim kendime hayrım yok ki sana hayrım olsun dedim... Ne olurdu onunla konuşsaydım, ne olurdu onu yalnız bırakmasaydım, ne olurdu rahatlatmaya çalışsaydım... Çok yalnız bıraktık onu çok, içim acıyor düşündükçe... Affeder bizi inşallah... En çok bunlar acıtıyor, yokluğuna alışıyor insan ama bu ayrıntılar mahvediyor insani... Nasıl atlatacağım bunları, nasıl?”
16 Aralık 2005

Mariah yaşadığı bu yeni acıyı yine dostları ile yazışarak dindirmeye çalışır.

“Sen olmasan Orhan 23.07.2004 tarihinde beni görmeye gelemezdin ve ben o mutlu günü yaşamamış olurum. Babamın yeğenimle birlikte son resmini sen çekmiş olamazdın ve ben o resme baktığımda hem mutluluğu hem de hüznü aynı anda yaşayamazdım. Sonra, beni ziyarete gelen ilk

alternatif forumlu kişi olarak diğer dostlara örnek olmamiş olurdu ve belki de onların beni ziyarete gelme olasılıkları azalmış olurdu. Ya da senin gelişinin beni ne kadar mutlu ettiğini gören dostlar "hadi ben de gidip Mariah'ı mutlu edeyim" diye dşünmeyebilirlerdi. Görüyorsun ya, sen olmasan benim için çok şey fark ederdi...
8 subat 2005”

Babasının ardından Hilal kendini çalışmaya vermişti. Bunun yanında ağrılıları vardı ve üstüne üstlük ağır bir grip geçiriyordu.

“Nasılısın Mariah?”

Sedat

“Sorduğun için sağ ol Sedat... Hastayım biraz, biraz da moralim bozuk, içimden gelmiyor yazmak. Sen nasılısın?”

Mariah

“Gecmis olsun,

Bir şeylerin yolunda olmadığını, zaten tahmin etmiştim. Ne yazık ki her moral bozukluğunun çaresi yok.

Dur bir Dakika!

<http://www.fikra.net/>”

Sedat

“Sağ ol Sedat, fıkralar iyi geldi. Ama fıkraların birinde yanlışlık var, İdris bıçağını çekip Temel'i vuramaz, tabancasını çekip vurur, bizde adet böyledir:)”

Mariah

“Mariiiiiiiii !!!!! nerelerdesin?”

Tuana

“Tuana'cim, hanımeli kokuları eşliğinde bilgisayara gömülmüş vaziyetteyim, sesini duydum koştum geldim... Bir süre daha çalışmam gerek, ben odamdayım haberiniz olsun... Sahi, benim st kattaki oda kimin, çok gürültü yapıyor ya?”

Mariah

“Mari neredesin? Tam beş gün olmuş yoksun... endişelendim ya :)

ses ver ablana :))))

zledikkk...”

zgrce

“Mariah iyidir ablası:))

Yalnızca çok yoğun çalışması gereken günler geçirdi...

Simdi bitti sanıyorum, yakında görünür...

Merak etme:)”

Kızıltamer

YENİLDİM

Hiçbir şey için gücüm kalmadı
Gülmek için,
Ağlamak için,
Hatta nefes almak için;
Kanımın son damlasına kadar savaştım,
Ama yenildim.

Bu beklediğin andır,
Gel al emanetini
Korkunun ecele faydası yok,
Biliyorum.
Ama korkuyorum.
Yinede karşı koymayacağım,
Çünkü yorgunum.
Bunca zamandır direniyorum,
İşte pes ediyorum.

Hilal Lüle

Kimsenin elinde değildi. Hep bir korku vardı derinlerde. Mariah nerede?
Bir iki gün sesi çıkmasa bu soru dolanırdı etrafta. Gizli bir endişe içinde.
Ve malesef bir gün, herkesin gizli korkusu gerçekleşti. Mariah bir süredir
geçirdiği ağır gribin ardından nefes alamadı.
Hep istediği gibi uykusunda öylece gitti...

Bir zamanlar kimin için yazdığını bilmediğimiz şiiri çınladı
kulaklarımızda...

GİTTİN ÖYLECE

Kapıyı çekip ,
Bir gidişin vardı ya hani .
Titrek bir kuş gibi ,
Derinden yaraladı beni .

Sanki bir yabancıydın ,
Gözlerin soğuk ve anlamsız .

Belki son kez dokunurken ,
Ellerin donuk ve duyarsız .
Gittin öylece
Zaman gibi hızlı ve sessiz
Yaşlı gözlerle ,
Ardına bakakaldım çaresiz .
Şimdi kalbim ,
Kuru bir gül gibi kimsesiz .
Gittin öylece .
Söyle nasıl yaşarım sensiz .

Hilal Lüle

HİLAL'İN ARDINDAN...

TAZİYELER

- “Mariah'ımın sevgili kardeşi Faruk Lüle ile az önce konuştum.
O, bu gün annesine ve babasına kavuştu... Her ikisinin yanında defnedildi.

"Anneler günü geliyor, sana hediye alamayacağım için üzülüyorum... "

Bu anneler gününde üzülmeceksin artık Mari'ciğim, annenin yanındasın...

Sana gülüyor bak.”

“Hilal'den çok şey öğrenmiş...

Hilal'e çok şey öğretmiş biriyim ben.

Sanal tanışmamızdan bu yana her gün konuştuk O'nunla... Ama her gün!

Koşullarının en zor olduğu günlerini, gecelerini biliyorum, beraber yaşadım sayılır...

İyi niyetini, sevgi dolu yüregini, şakacılığını... Ama en çok olaganüstü zekasını tanıdım.

Hastalığı nedeniyle hiç okula gidememiş birisinin, internetle tanışması sayesinde kendini bu beş yıl içinde nasıl geliştirdiğine tanık oldum... Gün be gün... saat saat... dakika dakika!

Sanal partnerimdi, dostumdu, kardeşimdi, kızımdı, öğrencimdi,

öğretmenimdi.

Bu satırları yazarken kaybımın büyüklüğüne tekrar ve tekrar ağlıyorum.
Zaman herseyi bir ölçüde onarır...
Zaman çabucak geçsin istiyorum.
Mari'mi unutmak için değil, gözyaşlarım dinsin, beynim açılsın...
O'nu daha net ve berrak anımsayayım.”

• **Kızıltamer**

- “Yüce insan, sevgi yumağı Hilal'imizi, kardeşimizi, ablamızı, dostumuzu, sevgilimizi kaybettik, çok üzgünüz, acımızı böyle paylaşa paylaşa sindireceğiz, nur içinde yat, huzur içinde yat canımız bizim, kısacık ömründe harikalar yarattın, dayanılmazlara dayandın, tattığın mutluluklarda payı olanlara binlerce minnet, saçlarını okşayamadan gittin...”

’..uzat başını, omzuma yaslayayım
hayallerin mutluluğa uzansın
yum gözlerini,
uykuya dalana kadar saçlarını okşayayım...””

• **Taylan Ece**

- “İnanamıyorum, inanmak ta istemiyorum canımdan can gitti söyleyecek söz bulamıyorum tıkağım Hilalim seni çok ama çok seviyorum canım.”

• **Ferdi Korucu**

- “Mariş,
Herhalde gecedен öyle kalmıştın. Bu saate kadar msn'deydin, dışarda gözüküyordun... Saat 08:44, çevrimdışı listesine düştüğün an gerçeğe çarptım...”

• **Demet Macunlar**

- “Çok kötüyüm. Hayatımın en zor forum yazısını yazıyorum. Hep gülerek yazdığım yerlere... Göremedim ortağımı en çok ona yanıyorum. Şimdi ne olacak bilmiyorum... Aksiseda Marim'siz olmaz ki...”
‘Güldürme be kız canım acıyor!...’ derdi.
O an hatırlardım hasta olduğunu. Sanki ben hep hastaydım da o hep

iyiydi. Hep "iyiyim canım" dedi bana. Sızlanan ben olurdu genelde şöyle oldu Mari ne yapacağım, böyle oldu Mari ne yapacağım. Hep ablam gibi davranırdı bana oysa yaşça büyüğüm ondan. Üzülürdü bana kızardı 'Candan niye bu adamla sevgilisin, niye böyle yapıyorsun' 'Yok Mari valla üzülmeceğim bak gör' derdim. Sonra o haklı çıkardı hep. Bilirdim haklı çıkacağını.

Bizim evden biriydi Mari; 'Mari şöyle dedi anne, Mari böyle dedi' Keşke Mari'i bize gelse bizde kalsa yatağımı ona versem, keşke yan yana forumdan bahsetsek, hamsi yesek. Bana ;Sen ne biçim Trabzonlusun Beşiktaş'ı tutuyorsun diye yine bağırır. Ortak oluşumuzdan bahsetsek ve kıkırdasak. Ne ortağı olduğumuz aramızda sır desek ve sonra paylaşmakla ilgili konular açıp herkesle yine paylaşsak ve yine kıkırdasak..." 'Güldür be kızım canım acıyor!...'

'Hep biraz eksik olacak artık herşey. Hep biraz eksik..''

- **Candan Selman**

- "Ah Mariah'ım ne yaptın?

Düğümlendim kaldım...

Rahat uyu canım.

Senin için de yüreğimde bir mum hep yanacak..."

- **Çiytanesi**

- "Benim de acım dünyalar kadar büyük. Kendisini hiç görmeden bu kadar güvenebildiğim tek ve yegane insandı. Millet ismini bile bilmezken, O her şeyimi bilirdi; dertleşirdik uzun uzun. "Sanal dostluk olmaz" derdim ona; O "olur" derdi.

Olurmuş valla Mari'cim, haklıymışsın. Bu satırları yazarken hüngür hüngür ağlıyorum. Beni gördüğünden eminim. Mayıs sonu kesin geleceğim dedim sana telefonda, daha bu Cumartesi. Neden beklemedin beni yahu. Ama bu kadar zamandır da beklettim seni hep. O nedenle bu nedenle... Çok pişmanım, cook!!!

Mesaj defterine ilk mesajım 3.3.2002 tarihli imiş, henüz yeni açmıştın defterini. Hemen oraya bana yanıt yazmıştın. UZAKLARIN YAKINI idim o zaman. Nerden bilseydim o ismin bizim dostluğumuzu bu kadar iyi tanımlayacağını. Almanya-Akcaabat uzaklığını nasıl bu kadar yakın olabildi 3 senedir. Kardeşim oldun, en yakın dostum oldun, sırdaşım oldun... sıkça da akıl hocam. Ben de seni bu sanal dünyada hep takip ettim. Küçük bir çocuğun büyümesi gibi. Önce herkese banko güveniyordun. Sonra insanları tanımaya ve hak ettikleri kadar değer

vermeye ve güvenmeye başladın. Daha doğrusu bunu öğrendin. Seni resmen kıskananlar çıktı. Çok garipti bu ama gerçektir. Bunu da öğrendin, yani kendi değerini, gerçek değerini. Bazen sana yapılanlar sanki bana yapılmış gibi oldu. Ben öyle yorumladım. Hep yanında idim. Sen de benim... Zamanla senin sevenlerin arttıkça da sanki benimkiler de arttı. Dostların dostum oldu. Senin güvendiklerine güvendim.

Sana telefonda şarkılar söylüyordum -senin özel isteğin üzerine. Simdi kime söyleyeceğim onları... Çok özleyeceğim o güzel ve içten sesini. O dostluğunu, tertemiz kalbini, üstün zekanı ve savaşma gücünü..

Seni her zaman kalbimde taşıyacağım. Cennet'ten ara sıra selam et sen de bana, bize, emi.

Hoşçakal CANIM!"

- **Formula**

- "Sözlerim tükendi....."

Hayatımın zor günlerinden birini yaşıyorum. Ah Mariah!....."

- **Orhan**

- "Kelimelerle ifade edebileceğim ötesinde bir acı... Çok üzgünüm...

Seni çok özleyeceğim sevgili arkadaşım. 'Kız bu yaz gel de turşu kavurması nasıl olurmuş gör'. Ne vardı yazı bekleyecek, ne vardı yaza bel bağlayacak, ne vardı erteleyecek..."

- **Selvin Canbeyli**

"Çok üzgünüm..."

Hepimizin, hedef olarak belirlediğimiz hayallerimiz var! Bazen, biliçli... bazen de bilinc altında olarak, devamlı aradığımız ... ama "genelde" gerçekleştirmek imkanı bulamadan öldüğümüz, hayallerimiz...

En iyi tanrı! en iyi ideoloji... en iyi hisse senedi... en büyük sevgi... en güzel ask... en rahat yaşam tarzı... en fazla, para... en yüksek, makam... Vs,vs.

Biliyor musunuz sevgili arkadaşlar?? Bütün bunları bulabilmek aslında Ooo kadarda zor değil! Bunlar, bulunduğunda Hayal kırıklığı yaratan şeyler! en zor olan... en iyi insani bulabilmek... insanların arasında yaşadığı halde, insanlardan uzak yaşamak zorunda kaldığı için, temiz

kalabilen bir insani bulabilmek... Günümüzdeki, en imkansız şeylerden bir tanesi.

Mariah'la tanışmak sayesinde, bu hayalimi gerçekleştirdiğim için, kendimi çok şanslı bir insan olarak görüyorum... diğer taraftan "keşke tanımasaydım" diyorum... Onun gitmesi, canımı O kadar çok acıtıyor ki, nefes alamıyorum... Daha iyi yapabilmek olanaklarım olduğu halde, kullanmadığım olanaklar için, çektiğim vicdan azabını tarif etmenin imkanı yok.

benim hatalarımdan ders alınması lazım!

Her insanın... Her gün ölme imkanının olduğunu unutmadan, ona göre davranmamız lazım... her ayrılışın, belki de en son ayrılış olduğunu, bilmemiz lazım. . Çocuklar okula... eşler ise... Dostlar kendi yollarına giderken, bir daha geri dönmek ihtimalleri var! her ayrılışın, veda edebilmek için, son şans olduğunu aklımızda tutmamız gerekiyor.”

- **Sedat**

“Sevgili Hilal,

Senin tanıdığım içim çok mutluyum.Keşke daha çok tanıma,konuşma fırsatım olsaydı.Çok şey öğrendim senden.
Kelebekler kadar kısa yaşasan da;çok şeyi başardın.
Gördüğüm her kelebeği sen sanıyorum şimdi.
Bir tanem rahat uyu.”

- **Hatice Aslan**

“Allah gani gani rahmet etsin... Dua oldu güzel Hilal artık...”

- **Pi**

“Herkesin başı sağ olsun.. Allah yakınlarına sabır versin.. ne yazık ki ölümün hiçbir çaresi yok..:(“

- **Lara**

“Kahroldum... Hoşçakal Hilal, hoşçakal güzel insan, seni unutmayacağım hoşçakal...

"dünyayı güzellik kurtaracak ve bir insanı sevmekle başlayacak her şey... '

- **Serengeti**

“Ahhhhhh... İnanılmaz bir haber bu...

Şaka deyin ne olur...

Şaka olsun bu şaka şaka

Yürek sızısı

Göz yaşarması

İsyaaaaan

Mariah kaybedilemezZZZZZZ

Bizde çok yaşa MARİAH”

• **Evin Okçuoğlu**

“Ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum. 4 gündür işlerim nedeniyle giremedim nete. Şimdi şoktayım...Seninle birebir iletişim kurabilme şerefini yaşadım, hep haz duydum. Unutulmadın, unutulmayacaksın...”

• **Ivory**

“Hilal,

yüreğim ikiye bölündü...

Acılarla geçen yıllar ve artık bittiğini düşündüğümüz çileler...

Bilmem ki böylemidir?

Ama sen hayatı seviyordun, hem de çok!

Boğazımda dünden kalan bir düğüm var...

Beni boşver, gittiğin yere aydınlık götürdün biliyorum.

seni seviyorum gülüm, hoşçakal.”

• **Özgür Hatem**

“Daha dün seninle konuşmuştuk...

Yani sen bizi bırakıp gitmeden saatler önce ... Ziyaretimizde yapacağımız çiğ köfte partisini konuştuk. Gelecek kişilere ne sürprizler hazırlayacağımızı.

Ben şaka yapmıştım fazla kalamayacağız en fazla 20 gün sizde kalabiliriz diye

Senden çok iyi olur sevinirim demiştin. Yine derin muhabbetlere dalmıştık, Sen iyi değildin yine, canın sıkıydı bir şeye...

Ah Hilal... Bazen sana sanki sen hasta değilmişçesine konuşuyordum.

Onun sebebi her daim aklına gelmemesiydi bu hastalığının. Şimdi kıymeti kalmadı ama eğer bilmeden kırdıysam özür dilerim.

Birçok kişi sana sadece azmin için saygı duyuyordu. Ama şunu bil ki; Seni gerçekten tanıyan herkes seni, dostluğun sıcaklığın ve de insanlığın için seviyor. Seninle konuşurken hep gülerdim ekran karşısında. Şimdi ise çocuk gibi ağlıyorum ...

Biz hayata kaybetmek için geliyoruz zaten.Sahip olduğumuzu sandığımız hiç bir şeyin aslında bizim olmadığını. Onları yitirince anlıyoruz

Toprağın bol, mekanın cennet olsun
Nur içinde yat ...”

- **Ramazan**

“Son cadılığın böyle mi olacaktı?..
Güzelliklerin sonsuza kadar sürmemesi gibi aptal bir kural olabilir mi?
Huzurlu ve mutlu ol prensesim.
Küpemi hatıran olarak saklayacağım...”

- **Gürkan Hatem**

“Ölmedi ya ölemez ki... Besbelli kandırıyor işte bizleri. Birazdan gelecek ve ‘nasıl da kandırdım sizi yaşasın cadılık’ diyecek biliyorum! İnanmak istemiyorum buna... Daha geçen gün ‘manken olacaksın sen büyüyünce bak Hilal Abla'm dediydi dersin’ dedi bana, şakalaştık... Canım acıyor!!! Gitmemeli ya, gitmesin lütfennn!!! Bir taneydi o eşi benzeri yoktu onun... Ne yapacağız şimdi biz onsuz???

’Dünyayı sevgi kurtaracak ve bir insanı sevmekle başlayacak herşey...’

Seni çooooookk seviyorum canım ablam. Toprağın bol, mekanın cennet olsun. Hep bizimle kal emi?”

- **Beste Selman**

“Gerçekten çok üzüldüm söyleyecek bir laf bulamıyorum allahtan rahmet diliyorum mekanı CENNET OLSUN”

- **Bordobereli**

“Bir dev gitti,

Ben onun acılarına katlanamam diye Trabzon davetini bile kabul edememiş, forumda cevap yazmamıştım. O ise bırakın her zorluk karşısında gerilemeyi mücadele etti, biz eksikliklerimize ağlarken o yanımızdan rüzgar gibi geçti. Şimdi ufukta bile göremiyorum. O geniş ufuklara yol aldı, biz onun geride kalan rüzgarında başaklar gibi dalgalanacağız, yeni bahaneler bulacağız başarısızlıklara ve onun en zor günlerinde bile gülen yüzünü anlayamayacağız. O dualarımızla koşacaktır hayallerindeki yollarda, kırlarda, dağlarda...

Evil derler adına
Ve doktordur aynı zamanda
İyi eder mi bilmem hastaları
Lakin sevdiğini bilirim tüm insanları
İçinde bir çocuk kalbi bir de
Melek ruhu saklı”
Demiştim ben onun için... Evil sadece evil gibi görünmeye çalışan çocuk
kalpli, melek ruhlu koca bir adam...
Bakmayın kasım kasım kasıldığına, iki dakika tartışalım dedik ağlamaya
başladı. Karizmayı kurtarsın diye yardım bile ettik...
‘ Sümüklü velet... ‘
mariah
'sümüklüyüm oğlum..’
Dr evil

off be mari... sırası mıydı?
güle güle canım .. yok yok ben inanmıyorum”

- **Dr. Evil**

“Çok garip hissediyorum kendimi.Forumda mesajlarını
okuduğunuz,gözünüzde canlandırdığınız bir hayalin sizin isteminiz
dışında bitmesi.Bunu daha önce hiçbir forumda yaşamamıştım;özellikle
burada yazılanlar ve müzikler beni çok etkiledi.Tanımıyorum
zannediyordum ama şimdi aklıma bazı yazıları geliyor.Zaten bu forumda
onunla ilgili yazılar hiç eksik kalmayacaktır.Bu forumda yaşayacağına
size de dayanarak hiç kuşum yok.”

- **Şeyh Bedrettin**

“sarsıldık...
mari kesinlikle iz bıraktı.
yüreğimde kocaman bir yara izi de ona aittir.
onun o cesur duruşuna, cesurluğunu daha da güzel kılan yüreğinin
sıcaklığına aittir o yara izi.
bana bildiğim ama inanmadığım hayat duruşunu hatırlattı.
teşekkür ediyorum sevgili mari.
sen vardın...
yüreğimdeki yara izi, dudaklarımdaki gülümseme olacaksın bunda sonra.
teşekkürler...”

- **Fanny Fink**

“Hilal beni duyuyorsun biliyorum ordasın yine her zamanki gibi sitede
uğraşıyorsun kim bilir yine ne yapıyorsun ne ekliyorsun ne yazıyorsun .
Kimse beni inandıramaz orda olmadığına . Her selam deyişime

gölümseyerek Selam demeni bekleyeceğim . Bu ömür burada bitmez
biterse beraber biter .”

• **Askin Demir**

“Hani Trabzonlu bir kız vardı hani yer çekiminin en gaddar davrandığı
hani içimizdeki en hafif olan dediler uçmuş...”

• **Ali Bozca**

“Eğer gerçekse bu erken gidişin, ben bin kere daha isyankarım tanrıya!!!...
Acı dolu bedenine selam olsun!

Ruhun şad olsun ey güzellik ve onur abidesi Hilal Lüle!...

Sen ölmedin, hep gözümüzde kalacaksın! Bunu bilersin....

Şu anda acı dolu ruhumun gözyaşları tuşlara damlıyor ulaşamayacağını
biliyorum sana...

Ama ilk fırsatta söz sana; Tuna nehrine akıtacağım gözyaşlarımı şiirlerle
birlikte...

Karadeniz’e Trabzon’a ulaşsın...

Oradan bir bulut kümesi olup toprağına düşsün ve sana olan aşkımızı
okuyabilsin diye... “

“Sevgili Hilal, özgürlüğüne kavuştuğunu biliyorum. Bu biraz acımı
dindiriyor. Dün bunu idrak edemedim. Eyvallah demeden gidişin şoka
soktu herkesi...

Bu gün duygusallık ve serzenişten uzak Trabzon'daki mekanımı gezdim,
ürperdim... Nasıl sığdırabilmişsin koskoca dünyayı ve gönül deryalarını
Akçaabat'a? Sığmaz mı oldu artık sevgili Hilal!?!? Anlıyorum seni, hem
de kimsenin anlayamayacağı kadar... Güle güle güzelim, güle güle!...

Yolun açık olsun ÖZGÜRLÜKLERE..”

• **Feyruz Abin**

“Başımız sağ olsun efendim,

Bu sabah okudum acı haberi .

İçim acıdı....

Göz pınarlarımda yoğunlaştı telefondaki o incecik sesi bir an.

Bir aksi-seda oldu...

Sevgili Hilal herkesi dost bilen ve içinde bulunduğu zor şartlara
rağmen,hayata dört el ile sarılan bir sevgi ve azim meşalesi idi.

İçim acıyor....

Beklenen gün,bugünmüş meğer...sevgili Hilal.

Hayallerin ve umutlarını yaşayacaksın başladığın bu sonsuz ve gerçek
yaşamında.”

• **Attila Obruk**

“Ne demem gerekiyor bilmiyorum hangi sözlerle hangi birimizin acısını dindirebilirim onu da bilmiyorum. Bugün foruma girme imkanım oldu ve girişte hilalin resmini görünce içimi bir hüzün kapladı. Altındaki yazıyı okumadan bile anladım ve içim bir anda yandı. Forum dışında pek görüşmem olmadı ama hayat hikayesini okuduğum günden bu yana yazılarını yakından takip ediyordum. Çok değerli bir insani kaybettik. Hepimizin başı sağ olsun. Mekanı Cennet olsun. Nur içinde yatsın... Hala inanamıyorum..”

- **Uzaylıkız**

”Burayı nette gezinirken bulmuştum: 'Aksiseda' ismim geçiyordu vakit kaybetmeden üye oldum, Avatar kısmına resmimi koymayı istedim beceremedim,yardımsever melek hemen ilgilenmişti,ben o zaman bilmiyordum rahatsızlığını,öğrendiğimde zahmet verdim yordum diye o kadar üzül müştüm ki ama sonradan tanıdıkça anladım ki benden çok daha azimli ve başarılı..

Gittiğini duyduğumda gördüğümde şaka olmasını istedim ama değilmiş :(
Sen herkese gösterilecek en güzel örnektin
Hepimize bir şeyler öğrettin
Ne olurdu sanki bırakıp gitmeseydin..
Cennetten bizlere bakmayı unutma seni seviyoruz..”

- **Sweetwitch**

“Bağışlayın çok üzgünüm, yazacak bir şey bulamıyorum...
Başımız sağ olsun...
Demek yürek güzelimiz yok artık
(Ölüm adın kalles olsun)”

- **Nuri Can**

“Bir melek daha asli yerine kavuştu
artık hasretin bitti sevgili çocuk
sıkıntılarının da...
yattığın yerde rahat uyu
makamın cennet olsun
tekrar kavuşmak ümidi ile güle güle”

- **Yağmurdamlası**

“dünyayı güzellik kurtaracak ve bir insanı sevmekle başlayacak her şey...
”

aslında başladığı gibi, gidişinde de sürüyor demek bu sevmek işi...

kalanları selamlarım....”

• **Bilgenin El Kitabı**

“Sabahleyin bilgisayarımı açar açmaz duyduğum acı haber, inanın beni en yakınımı kaybetmiş kadar üzdü...

Hilal hanımı 02.Ocak.2005 tarihli Hürriyet Gazetesinde yayımlanan röportajında tanımam, bende derin bir iz bıraktı...

Bu konuda bir yazı yazma isteğimi de bu yüzden frenleyemedim...

Hilal hanımın hala sakladığım teşekkür maili bile, bende inanılmaz bir mutluluk duygusu yaratmıştı...

O, gerçekten tüm insanlara örnek olan biriydi...

Yattığı yatağından böylesine bir azim sembolü oluşu ve istediği başarıyı inanılmaz şekilde yakalaması, onun ne kadar kaliteli, ne kadar ileri

görürlü ve de ne kadar bir insanın tüm etkenlere rağmen neler yapabileceğini ispat etmesi, dünyada zor bulunur bir örnektir...

Tanrı onu, bizlerden daha çok sevdiği için yanına aldı...

Onun yeri şüphesiz cennettir...

Onu sevenlere, ailesine, iş arkadaşlarına ve Türkiye'ye başsağlığı diliyorum...

Tanrı sizlere sabır versin...

Onun ruhu da şad olsun...”

• **Naci Arkan**

“Sevgili Hilal hayata karşı duruşunla insanlara hep örnek oldun.Azmin,hayata ,insanlara ve kendine duyduğun sevgin ve saygın ile sadece bu forum üyelerinin, bir çok insanın saygısını ve sevgisini kazandın. Sen sevmeye çok çok layık bir insandın. sen çok çok güzeldin... Huzur içinde uyu..”

• **Serap**

“Söze nasıl başlasam bilemiyorum. Sanırım tanışalı 3 yıldan fazla oldu. Yani 3 yıl mücadele ettin bu asi adamla. Defalarca huzursuz ettim seni. Ama seni tanıdıktan sonra söylenmeyi şikayet etmeyi bıraktım. Çok güzel şeylerde yaşadık. Bıraktığım kalemimi tekrar elime almamı sağladın. Yazdıklarımı o kadar çok beğenirdin ki bana bir web site bile yaptın. Kitabımın çıkacağı günü hayal ederdik beraber. Benim ne kadar ünlü bir yazar olacağımı. Kızarsın diye söyleyemedim. 6 ay önce yine bıraktım yazmayı. Ama yine başlayacak ve çok daha güzel şeyler yazacağım. Beraber kodlar ve scriptler arasında dolaştığımız günler hele. Çok şey öğrendik birbirimizden. Benim hakkım helaldir sana. Umarım sende helal etmişsindir ve bana kırgın gitmemişsindir. Saçmalıyorum yine işte. Görüyorsun ya Semih hiç değişmedi. Hep aynı; Asi, kırılğan ve saf. Seni çok seviyorum bir tanem. Cennette görüşmek üzere.”

- **Platonik**

“Erken gelen ölüm daha da acı; onu tanıyan herkesin başı sağ olsun.”

- **Kemal**

“Çok üzgünüm. Başsağlığı diliyorum.”

- **Bora**

“Ölüm ölene bayram, bayrama sevinmek var;
Oh ne güzel, bayramda tahta ata binmek var!..

Güle güle değerli Hilal....”

- **Mehmet**

“sevgili yağmur damlasından az önce öğrendim acı haberi...anlatılmaz
üzgünüm...hilal kadar ışık dolu kaç güzellik var bilmem ki dünyada..onu
seven tüm dostlarına baş sağlığı diliyorum...”

- **Serap Hoca**

“İçimi acıttın hilal'im, n'olur kızma!.. elimde değil :(“

- **Ayşe**

“iki satırda ben yazmalıyım dedim. yazamadım. üzüldüm, çok üzüldüm.
yeni dünyanın cennet olsun...”

- **Levent**

“Hilal'ciğim

MSN de adın iki kalp arasında yazılı duruyor karşımda.Çevrimdışı yazıyor.Hilal oturum açtı mesajı gelince sevinir bazen sana bir merhaba derdim.Bilirdim meşgul olduğunu o yüzden çok kısa tutardım yazdıklarımı.Çocuklarımı ,eşimi sorardın hemen.Ne kadar çok davet etmiştin beni.10 dklık mesafe uzaklığında olduğun halde bana bir türlü ziyaret edemedim seni.Oysa istedim mi ne çok yerlere giderdim.İstemedim mi seni görmeyi?Yoksa nasılsa bir gün ziyaret ederim diye mi düşündüm.Oysa ben her şeyin bu gün yaşanması gerektiğini

düşünen ve öyle yaşayan bir insanım.Çok mu erteledim seni görmeyi?İnternetle ilgili problemin olduğunda arardın duyardım o güzel sesini.Yardım edebildim sana?Sorunlarını çözebildim mi azda olsa?Rahat uyu Hilal'ciğim.Sana ölümü hiç yakıştıramadım aslında.Sen beyninde ve yüreğinde dünyaları görür ve yaşırdın.Gittiğin yer cennet olsun.Seni şimdiden çok özledim.”

- **Nermin Karsan**

“Ölüm sadece kısa bir veda ise hayata,
Hepimiz birer anıt bırakıp gideceğiz başka bir diyara.
Hilal'in bıraktığı o kadar çok şey var ki bu dünyaya
Yapacağı bir o kadar çok şeyi de kendi ile götürdü ruhuyla melekler arasına.

Rahat uyu Mariah ...
Rahat uyu annenın kollarında...
Seni Seviyoruz...”

- **Seden**

“Hala şaka gibi geliyor, ama inanmak istemediğimden olsa gerek.Nasıl ve niye oldu bilmiyorum tek bildiğim fazla erken olduğu,ben yinede böyle bir insanla tanışabildiğim,az da olsa konuşabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Ama çok büyük bir hayal kırıklığı var içimde,
O bana her şeye dayanabilirmiş gibi gelirdi,
Çok şey atlatmış,her şeyin üstesinden gelir gibi gelirdi,
inanamıyorum.
Başımız sağ olsun.”

- **Princess**

“O'nu asla kaybetmedik biliyor musunuz.. hala burada hala birbirimize anlayışla, sevgiyle, samimiyetle, birbirimizin yüzünü belki hiç görmeden, belki birbirimizin sesini hiç duymadan sımsıkı duruyoruz. O, hep bunu istedi. Gözleri ve parmakları ailesi için sabahlara kadar yorulduktan sonra kendini burada dinlendirdi..

sevgimiz,birliğimiz hep ona güç oldu. Belki bir Mariah'mız şu an buna cevap veremiyor ama ne yazarsak yazalım onun vereceği cevabı zaten bizler biliyoruz. O bizden erken davrandı ama bizden farklıydı. O bir melekti çünkü "kahrolsun bu hayat" diyen insanlara "sevgiyi,sevmeyi" gösterdi. Daha da zoru başarıp içimizdeki duvarı yıktı. Ardında kalan güzellikleri dışına çıkarttı. Sen hep hayatı sevdin ve senin azmin bizlere de sevdirdi bu dünyayı.. hala yaşanmaya değer olduğuna inandırdı bir çok karamsar anlarda.. sen bir meleksin ve melekler asla ölmez.. Yüce

tanrı'nın yanında şimdi eminim bıraktığın mirasını seyrediyorsun, yanında babacığınla beraber.. seninle gurur duyan dünyalar insanlarla sende gurur duy ablacığım..adım gibi eminim görüyorsun bu yazdıklarımı cennetteki tahtından.. mirasın emin ellerde.. rahat uyu ama bizleri arada kontrol etmeyi sakın unutma olur mu çünkü senin kalbinin ışıltısı hala burada.. tılsım bozulmadı.. seni seviyoruz..”

- **Jacky**

“inanamıyorum... belki bir aydır iple çekiordum siteye girmeyi... ne kadar özlemiştin hepinizi... uykusuzluğuma sırtımı dönüp bugün beni hiçbir şey engelleyemez dediğimde buymuş meğer beni iten... 5 dakika kadar hiç bir tepki vermedim elimi başıma dayayıp ekrana bakmaktan başka... Hilalcim... neden nasıl hiçbir şey bilmiyorum, anlamadım, anlamak ta istemiyorum... bilemezdim *işe alındım* dediğimde - yuppiiiiii- diyerek bana veda ettiğini... sararmış bir gazetenin yapraklarında gülen gözlerini görüp peşine takılan ben ve herkes, ve seni çok daha önce tanıyabilme şansına sahip herkes, BAŞIMIZ SAĞOLSUN... biliyorum o zaten bir melekti, yeryüzüne bu kadar yüreği bir araya getirmek için geldi, ve şimdi görevini tamamlamanın verdiği huzurla geri döndü... ne mutlu bana ki seninle bir şeyler paylaşma şansım oldu... gözün arkada kalmasın arkadaşım, uzaya da çıksak hamsiler bana emanet :I

seni çok özleyeceğim...

gül yapraklarıyla, çiçeklerle uyu...

bize yukarıdan göz kulak olmayı da ihmal etme emi...

en çok neyi istemiştin biliyor musun, bir gün sana Mariah C.'i getirmek...”

- **Prederia**

“ey yüreğine vurgun olduğum güzellik sen gitmeye hazır mıydın hayır seni kopardılar bizden seni kopardılar dünyadaki en güzel bahçeden sen en güzel güldün yüreklerde açan

hoşça kal

senin hatırına sana geleceğiz aynı daldaki güller gibi bakışacağız çünkü sevgiyiz hepimiz işte bu kadar hilal işte bu kadar seviyoruz seni ama yoksun biliyorum yüreğin o kadar güzeldi ki sen şimdi hepimizi duyumsuyorsun toprakta seni sevecek ve yattığın yerde hep güller bitecek sevgiyle kal sevdıyla kal sözümüz söz sana geleceğiz sensiz kalabilir miyiz asıl sensizlik bizi öldürecek sevgin insanlığa ilham olsun ey hilal sonsuz sevgi ve saygılarımla

seni yüreğime koyuyorum aşkımın bulunduğu köşenin yarısını sana ayırdık

orada yaşayacağını kararlaştırdık

seni seviyoruz”

- **halil manap**

“kelimelerin sustuğu, anlamsızlaştığı andayız.
çok üzgünüm,

hayatın adaletsizliğine ve acımasızlığına teslim olmadı.”

• **Atilla Kaya**

“tanrım...

mailimi kontrol etmiyordum uzun zamandır.. inanın, çok ama çok garip
bir üzüntü var içimde.. güle güle hilal abla... 2 sene önce.Yaş 16. Ve
sevginin ilk kuramlarını, ilk adımlarını, onun verdiği mesajdan aldım.
Sevgi, sadece kendin için değil, tüm dünya içindi.

Dünyayı kurtarmak, bir insanı sevmekle başlıyordu. O hep sevdi "bir"
insanı.Biz hep nefret ettik "bir"inden.

Durumundan gocunmadı hiç, biz başımız ağrıyor diye sinir küpü olurken.
O hep sevdi....Hayatı, İnsanları, Aşkını, acıyı bile....Sevmeyi sevdi o...”

• **Yagız Yüksel**

“Varmiydi..nerde?

Aşılmaz dağlar gibisin yüreğimde,
Patlayan volkanlar gibi yakıyorsun.
Hep gülen yüz oldun, ben ağladıkça
Acıyı yüreğimde bal eyledim.

Sevgiyi öğrendim ben sevdikçe.
Kazıdım yüreğime görünmez senleri
Ateş oldun lav oldun yaktın,
Kor oldum sönmeyen volkan gibi.

Sevgi ne dedim....yanmakmı,acı çekmekmi
Neden yanmak kor olmak.
Acı vermemeli yakmamalı....
Sevmek seni görünmez senlerde.

Sevgili Hilal içimize bir acıda sen bıraktın.
Seni çok seviyorum ve seveceğim. canım...
Gittiğin yerde mutlu ol...

SENİ COK SEVİYORUZ...”

• **Rojin**

“sevgili hilal
seni tanımak güzeldi...
ışık içinde yat...
tüm forumdaşlarımızın başı sağ olsun”

- **Göksel**

“inanamadım ilk okuduğumda, iyi diyaloglarımız olmuştu
mekanın cennet olsun Hilal abla başımız sağ olsun. :(:(“

- **Insomnia**

“Bu siteye az emek harcamamıştı. Başımız sağ olsun. Mekanı cennet
olsun Hilal ablamızın.”

- **Djakman**

“Şu an buraya ne yazmam gerek inanın ki bilmiyorum kafamın içinde
milyonlarca arı uçuyor kafamın içi adeta bir arı kovanı gibi uğulduyor.
işten ayrılalı yaklaşık bir hafta oldu geçen cumartesi öğlen işten ayrıldım
ve o günden beridir de nete yani foruma giremiyordum ta ki bu sabaha
kadar.öğrendiklerimden sonra keşke nete falan girmeseydim diyorum şuan
ellerim titriyor ve bu yazıyı çok zor bir şekilde yazıyorum kendimi zor
tutuyorum ağlamamak için çünkü etrafımda bir sürü insan var burası bir
internet cafe . ama kendimi daha ne kadar tutabilirim ağlamadan
bilmiyorum. Bugün internet cafeye geldiğimde deli gibi bir haftadır kim
bilir kimler neler yazmıştır ben yokken diyordum ve msn de editör ile
konuşmaya başlayana kadar büyük bir heyecan vardı içimde şu anda da
büyük bir hüznün var o büyük heyecanın yerine, öğrendiklerimden sonra
yutkunamıyorum ne yapacağımı şaşırdım hala olayın idrakında değilim
galiba bilmiyorum kötüyüm ve çok kötü hissediyorum kendimi
Sevgili Maria Hilal'cim

Seninle uzun sohbetlerimiz oldu seninle çok özel sohbetlerimiz oldu senin
gibi bir insanla kişilikle aynı ortamda bulunmak benim için bulunmaz bir
nimettir. seni ve düşüncelerini bilmek öğrenmek paylaşmak paha
biçilmez.kafam durdu inanınki acım çok büyük...
SENİ ÇOK SEVİYORUM”

- **Matios**

Selam DOSTLAR !...

C.tesi günü , Hilal ' le msn' de sözleştik ...
Pazar günü bir günlüğüne Tarbzon'a gidiyordum.

Ona da inşallah uğrayacağım dedim.

'Biraz rahatsızım , mevsim hastalığı falandır' demişti.
'Aman Hilal , beni korkutma ' dedim...

Korkma , demiştin ... Hilal

Pazar günü sabah , erkenden yola çıktık.
Tarif ettiği gibi hemen sahil de , buldum evlerini.Yukarı çıktım.
Komşuları köye gitti dediler önce.

Doğrusu biraz şaşırđım.Hilal rahatsız nasıl gider diye.
Üzölmüşüm ama olsun kısmet dedim.

Aşağı indim ... Tam arabaya yürürken arkamdan bir ses geldi.
Ve bana Hilal 'i o gece sabaha karşı kaybettik dedi...

Hilal : seninle bir tesadüfle bir gazete sayfasında tanışmıştık.Ve yazının sonunda hemşerim olduğunu öğrendim.Yaşamın beni çok etkilemişti.O azmin arkasındaki kocayürekle tanışmak için çaldım kapını Hilal ...

Senin bana yansıman çok farklıydı arkadaşım...Sen , YOKLUK
elbisesinde VARLIK halini yaşıyandın ...

• **Emel Bektaş**

ARDINDAN YAZILAN YAZI VE ŞİİRLER :

Bir Yıldız Kaydı

Hem de kuyruklu yıldız, geldiği gibi hızla geçti gitti, ardında altın tozundan bir kuyruk gibi, sevgi ırmakları , gözyaşları ve yüzlerce dost, hayran bırakarak kaydı gitti sevgili Hilalimiz, Hilal Lüle. O'nu 1,5 sene önce tanıdım, Aksiseda'nın adresini bir yere kaydetmişim, bir gün bakınırken "bu da ne?" deyip adrese girdim, ilkönce Hilal'in hayat hikayesini okudum, hem okudum hem ağladım. Düşünün bir, ömrünüzü pek kısa bir süresi hariç, en ufak hareket yeteneğiniz olmaksızın, en basit ihtiyaçlarınızı bile kendi başınıza göremeyecek şekilde tamamen yatağa bağlı olarak geçiriyorsunuz, bir odanın bir köşesinde sadece pencereden bir avuç gökyüzü görerek, her türlü mutluluktan mahrum , dayanılmayacak ağrılar, üzüntüler, umutsuzluklar içinde, hep başkalarına muhtaç olarak yaşıyorsunuz, ne bir dost, ne bir arkadaş, ne bir umut, buna insan ruhu, aklı dayanır mı?
Hilal'in kendi kaleminden hayat hikayesini okuyunca üzüntüden gözyaşlarımı tutamamıştım. Sonra o'nu okumaya başladım, okudukça

üzüntüm, merhamet duygularım hayranlığa dönüştü, sonra yazışmaya başladık, arkadaş olduk, dost olduk, hayranlığım sevgiye dönüştü, birbirimize mutluluk verdik. O'na hep sorardım "bunu nereden öğrendin? bunu nasıl bildin?" diye, bilgisiyle beni şaşırtırdı, düşünün ilk 3. den sonra okuyamamış, hayret edilecek derecede bilgili bir o kadar da akıllı idi, forumlardaki akıllı bilgili yazılarına hayran kalırdım. Demek tabiat onu birçok yetenekden mahrum ederken, aklına vermiş tüm esirgediklerini, yoksa o'nun çektiklerinden sonra akıl ve ruh sağlığını bence kimseler koruyamazdı.

Hayatta haksızlığa uğrayanlar, ızdırap çekenler haşin tabiatlı olurlar derlerse inanmayınız, ben o'nun kadar sevecen tabiatlı, o'nun kadar affedici bir insan daha tanımadım, her şeyi, herkesi affederdi, bu da bence o'nun yegane zaafı idi, kızardım herşeyi affettiği için, bir de herkese o kadar çok sevgiyle yaklaşırdı, muamele ederdi ki , herkesi severdi, o kadar çok seveni vardı ki, şimdi üzüntüyle hatırlıyorum o'nu kıskanır ve bazen yersiz yere üzerdim...

Sevgili Hilalimiz, senin gibi yüreciği her şeyi affeden, herkesi, sana zarar verenleri dahi seven, herkesin yardımına koşan, müthiş zeki, bilgili, akıllı bir yüce insanın varlığına hepimizin ihtiyacı daha çok vardı, hele sevenlerinin hele en yakınlarının, hep derler ya iyiler önden gider diye, ne vardı bu kadar iyi olacak Hilalim...

Taylan Ece 15.5.2005

Bir Ömrün Hilal Hali

Bir sürü ukalalığın, şımarıklığın ve memnuniyetsizliğin yönlendirdiği, "miş gibi" hayatlarımıza, ciddi bir yanıtı Hilal'in varlığı... Onu tanıdığımda, bedensel yetmezliğinin hangi safhada olduğunu anlayamamıştım. Tavrı, yaşamda ele aldığı konulara ürettiği enerji ve cıvıldaayan kelimeleriyle, sadece hafif aksayarak yürüyen ve buna asla aldırış etmeyen neşeli bir genç kızdı sanki... İnternet denilen, olumlu olumsuz yüzlerce etkinin var olduğu sanal dünyada, ona dair tek "sanki" algımda bu oldu.

Entelektüel argümanlardan yola çıkarsa da, samimiyeti ve arkadaşlığı hiç atlamadan paylaşmaya çabaladığımız bir forum sayfasında başladı tanışıklığımız. Bir sürü, değişik eğitim ve iş kolundan, farklı cinsiyet ve yaşama donanımına sahip forum insanları içinde, ilk elden renkli ve sıcacıktı.

Yaşamın sorularına, kendimizce ürettiğimiz cevapları verme kaygısıyla, kafamızı gözümüzü yara yara yaptığımız tartışmalara, yürekli ama, saflığını ilk anda fark ettiğiniz haliyle katılışındaki gerçekliğini asla unutmuyacağım. Evet, her şeyden önce, en sahici olanımızdı, Hilal. Forumda, daha ilk zamanlarımda, Hilal'in bedensel bir yetmezliği olduğunu öğrenmiştim. Ama, dediğim gibi, bunun öyle çok ta ciddiye alınmayacak oranda bir sorun olduğunu düşündürmüştü bana. Sonra, bu hastalığın Cam kemik hastalığı olduğunu öğrendim. Yaşadığım sarsıntı,

bu gün bile beni silkelemeye devam edecek oranda şiddetliydi. Katlanmak durumunda olduğu ağrının derecesini öğrenmek için, hastalığı hakkında açıklama yaptığı, kendi web sayfası Aksiseda'ya girmiştim. Hilal'in hep kendi gibi, mütevazı, abartmadan ve tüm gerçekliğiyle yazdıklarını okuduğumda, ilk duyumsadığım utanç olmuştu. Bizim, tüm uzuvlarımızı kullanabilme yeteneğimize, içinde bulunduğumuz diğer toplumsal şanslarında eklediğimiz halde, sık sık sınıfta kaldığımız yaşama serüveninin, tüm engellere rağmen yılmayan bir becerikliiydi karşımdaki. Rahat koltuklarımızda oturup, elimizde kahve/çay bardaklarıyla, keyif içerisinde yaptığımız düşünsel yarışlar, gündelik yorgunluğumuzu sağaltan bir eğlenceydi ya... O yorgunluğu, doğduğu andan itibaren omuzlarında süs gibi taşıyan ama, ağzından dökülenlerde hiç şikayet olmayan bir güzellik karşısında, sadece kendimden utandığımı düşünmüştüm.

Hayat doluydu Hilal, demek bile klişe geliyor bana. Hayat Hilal'le doluydu çünkü... Hiç okula gitmeden, web sitesi tasarımcısı; hiç denize girmeden, deniz kızı; hiç koşmadan, atlet; ve tanıdığım herkesten çok sorumluluk sahibiydi...

Bir sürü özel sohbetimiz olmuştu. Benim yazı yazma hevesimi önemser, bütün sevdiklerine yaptığı gibi, yüreklendiren sözcükleriyle onurlandırır. Bir düş kurmaya başlamıştık birlikte. Geçtiğimiz yaz, ben Trabzon'a gidip, onlarda kalacaktım. Ve Hilal, bütün hayatımı anlatacağı bana. Sonra oturup, bir kitap yazacaktık birlikte. Hani herkes, Hilal'in ne muhteşem, ne dirayetli, ne çalışkan bir hatun olduğunu öğrenip; "aferin" desin diye değil. Yaşamının, şartlı algılamalar, dayatılmış olanaklar ve öğretilmiş mutluluklarından farklı yaşanabileceğinin imkanlarını anlatmak için, yazacaktık. Hiç yerinden kalmadan, oturmadan, yağmurda yürümeden, sevdiğiyle uzun bedensel hazlar yaşamadan da, var olabilmenin hikayesini anlatacağı.

Hilal'i kaybettik. 1.Mayıs'tı... Coşkulu bir mitingi geride bırakmış, dinlenmeye çalışıyordum. Birkaç gündür, kötüydü Hilal. Nefes almakta zorlanıyordu. Aslında içim pır pır ediyordu, o anlatırken. Cam Kemik hastalığının, öyle birlikte yaşlanmamıza imkan verecek kadar yaşamasına izin vermeyeceğini biliyordum. Ama, daha erkendi. Daha yapacakları ve söyleyecekleri vardı. Olmadı. Telefonumda bir mesaj: "Hilal gitti." Demet'in mesajını anlayamadım. Bekledim. Yanlış anladığımı, Demet'in, münasebetsiz bir şaka yaptığını söylemesini umarak bekledim. Başka mesaj gelmedi. Demet'i aradım.

"Ne demek bu?"

"Hilal'i kaybettik, Özgürüm."

"Nasıl yani?"

"Sabah saatlerinde vefat etmiş işte..."

"Peki!"

Konuşamadım. Ve bu suskunluğum çok uzun zaman devam etti. Ne onun için açılan sayfaya yazabildim, ne dostlarımla onu yad edebildim ne de, forumda başka konularla ilgili düşünmek istedim... Sustum. Sırtımda onun artık yaşamadığı bir dünyada iyice ağırlaşan "utanç" kamburumla, sustum. Güzel arkadaşım, avuç içi kadar bedenine nasıl sığıdığını anlayamadığım kocaman yüreğini paylaştı bizimle. Yaşama sevincini ve inadını da...

Onun vazgeçmez, yılmaz ve inadına sevecen hali, bir yanıtı bize... Kalkıp yürüyebildiğimiz yolların varlığına, tenlerimizi paylaştığımızı sevgililerimize rağmen, durmadan öfkelendiğimiz kaderi, aklayan kişiydi Hilal.

Onun arkasından bir yazı yazmak çok güç. Özledim, hem de çok özledim. Ama, kısacık ömrüne, üç-beş hayatı sığdırmış, bu muzaffer kadının dostu olmanın onuru için, ona teşekkür etmeliydim.

Sevgili Mariah, bir sürü yanı pek te bir şey üretememiş hayatımın birlikte gezindiğimiz sokakları, hala senin aydınlığıyla ışıyor. Adettir bizde, ölenin ardından, "ışıklar içinde yat" denir. Ben sana demeyeceğim.

Biliyorum ki, yattığın yer senin ışığınla aydınlanmıştır.

Seni hiç unutmayacağım.

Özgürce (Özgür Hatem)

mari'ciğime sevgilerimle,

Mutluluğun resmi çizilir mi diye sormuşlar

Abidin Dino çizmiş

Renkler pastel, sıcacık, bir oda, oda da bir yatak

İçini baktıkça ısıtan, ısıttıkça baktıran

Anlatılabilir miydi peki mutluluk?

Hilal anlatıyor hergün, bir oda, oda da bir yatakta. sıcacık, sınımsıcak...

Ayşe Sinan

• Geçtiğimiz Ocak ayın da , bir sabah eşim gazeteyi (yanlış Hatırlamıyorsam Milliyet Gazetesiydi) uzattı ve " bu röportajı oku. Bak azimle neler yapılıyor " dediğinde; Sevgili Hilâl 'i gördüm. Kendini anlattığı satırlarından, hayata olan bağlılığından etkilendim. Çünkü hemen, hemen aynı kaderi paylaşıyorduk. O doğuştan, ben ise 37 yaşında geçirmiş olduğum bir trafik kazası nedeniyle, boyun seviyesinden itibaren felçli olmuş tam anlamıyla yatağa çakılmıştım.Kazadan iki yıl sonra da, göğüs kanserine yakalanmam ve hayatın kıyısından 2 kere dönüşüm, bana hayatın çekilen onca acılara rağmen, terk edilmesi çok zor ne menem bir şey olduğunu fark ettirmişti.Artık, devamlı; yatakta da olsam kesinlikle bir şeyler yapmak, sanki var olduğumu ölmediğimi kanıtlamak istercesine " en kısa zamanda bilgisayar öğrenip, faydalı olabilecek işler bulmalıyım " diyordum.Ve, bu düşüncemi hayata geçirdiğim günlerde işte! Sevgili Hilâl 'le tanıştım.

Gazeteyi okuduğum günün akşamında, kendisine bir mail gönderdim.

Sabah bilgisayarımı açtığım da ise, onun bu kadar kısa sürede cevap vermesini hayret dolu bir sevinçle karşıladım.Oysa, henüz daha ne cevap yazdığımı dahi okumamıştım.Olsun.! Beni bu kadar kısa sürede cevaplamıştı ya ...

O gün, bana verdiği destek ve bilgi ile şimdi bir web sayfası hazırlama

çalışmalarım devam ediyor.

Ben, hiçbir fiziksel engel tanımadan, yüreği ve beyni kocaman bu kişinin başardıklarını kendime şiar edindim.Sıkıldığım, başaramadığım açılmayan hareket etmeyen el parmaklarım, hareket etmeyen vücudum için çok bunaldığım, gözlerim yaşadığı günler de, isyanımı Sevgili Hilâl 'imin resmini gözlerimin önüne getirerek, başardıklarını düşünerek bastırırım.

. Şimdi mektubuma eklediğim,bu sıcacık sevgi dolu satırlar ; o kıymetli İnsana ait. Benimse bu değerli insan için söyleyeceğim son söz ;

" Sevgili Hilâl sen; biz sevenlerin için hiç bir zaman ölmedin ve ölmeyeceksin. Seni örnek alan bir sürü kalpte halâ yaşıyorsun ve de yaşamaya devam edeceksin.Çünkü duyguların hayata yansıdığı noktada hep sen olacaksın"

Onu seven tüm gönül dostlarına sevgilerimle.....

Günseli Ayfer

Mariah'ın Anısına

SONDAN BİR ÖNCE

Yeni doğanın ilk adımı
Yaşlı titrek adımlar gibidir.
Alınan ilk soluk da
Sondan bir önceki
Cılız soluğa benzer.

Nasıl sınıksız tutunursa
Yaşama yeni doğan,
Sondan bir önceki bakış da
Öyle bel bağlar sana
İnsanca kırıntılarla.

Evin Okçuoğlu

Ölüm Vakti

Hilal'e

Bu bahar erken geldi ölüm dostlar

goncası açılmadan mor dağların
ecel erken geldi, acı da, hüznün de
ağlıyor işte aydınlığın teninde su
ağlıyor işte bahçelerde gülün kokusu
nazlı Hilal'in uykusu

karda üşümüş bir gelincikti yüreği
yinede dört bir tarafa sevgi sıcaklığı saçardı
sevgi masalları anlatırdı insandan insana
yüreklere mutlu mavi çiçekler açsın diye

kirli bir dünyada o hep gül ve umut koktu
avuçları gül kokan çocukların dualarında
geriye dönüp baktım yoktu
bir sabah erken geldi ölüm
son selamım bende kaldı

Adını bir gül dalına astım
üstüne Hilal'e diye yazdım
yükledim selamımı nazlı bir buluta
ona götürsünler diye anlaştım

gitti Hilal
bembeyaz hayaller serildi kırlara bu sabah
rengarenk çiçeklerle örüldü çimenler

Şimdi dışarda bahar rüzgarları
şarkılar suskun, gönüller suskun
gözlerde bir buğu
Çılgılık çılgılığa kuşlar

Aksi Seda'nın sesi kısık
yaslı, dudaktaki kelimeler
boğazlarda düğüm düğüm hıçkırık

kanadı kırık kuşların gagalarında kaldı düşleri
o en sevdiğim turna kuşuydu
en sevdiğim güvercin
en sevdiğim dağ kırlangıcı
kanatları rengarenk bir kelebektir
umut, yaşam ve dirençti

ey mavi bulut al götür yüreğimin sıcaklığını
ört üstüne
yıldızlara bakıp üşümesin nazlı bedeni...

Nuri CAN

*Mariah! Hüznümü ve hayatımda üzerine hiç bir şiirimi koyamadığım
aşağıdaki şiirimi kabul eyle. Çünkü senin taşıdığın o kutsal umudun,
içimizdeki umut denen tutunma savaşımıza inan ki meydan okuyor. O
OKUYUŞ NE KUTSAL BİR DİRENİŞ, NE BÜYÜK BİR IŞIKTIR İNAN
BİZE!*

Yıkılma!

Sen
bakışı iğnelenenlerdendin
sözleri artık bilinenlerden...
Akacak mecra bulamayınca aşktan yana
kendi nehrinde kendini kirleterek meydan okudun sularına...
Ciğerine çektiğin hava ve
hep yenilgiyle bittiğin uyku kadar
tanımasaydın eğer hayatı
alnında biriken terin
namusu kılmasaydın eğer
bir bardak soğuk suyun ferahlığını
iğnelerin karşısına iğnelerinle dikilecektin
artıkların karşısına artıklarınla...
Sen
gülüşünde yorgun düşenlerdendin
yüzünün yongalarını bir kurşun gibi
görüntülerin bağrına savuranlardan.
Sıkıca iliklenirdin
bakışların talan edilen yurduna
bir yadediliş düşmesdi payına sevmelerinden
kalbinin nasırlarını yumuşatan bir okşanış
düşmezdi payına.
Öylece başbaşa kalakalırdın
etine duyarsız çürüyen dişlerinle
ağrılarının eczasız suretiyle
başbaşa kalakalırdın.
Halbuki bir göz yalasıydı sularını
kaybolsaydı böylece
dalgalarına kin güden köpükler
işte o zaman
ağrıların bir surete binecekti
duyarsız kalamayacaktı etine çürük dişlerin...
Sen siperlerinde
bakir kelimeler biriktirenlerdendin
sükutunda dinlenmiş isyanlar biriktirenlerden...
Gözlerin ölü doğmuş bir şiirin
cenaze merasimiydi hep sanki
toprağı ürkütmemek içindi çekingen yürüyüşün
bakışın

yıllardır nadasa bırakılmış bir tarlanın
özlemine ayarlıydı.
Mülteci kokular sürünürdün
konakladığımda bakışlara
sen benim o mülteci kadınlarımdandın
Bu şehrin iskelet kokan sokaklarına
yıllarca tohumlar savurdun kendini esirgemedin
şehir korkunçtu
yemek saatinde yakalardı hep bizi
aldırmaz tohumlarını savururdun sen...
Oysa bu şehirde
toprağın da sözler gibi asfaltlandığını
sen de bilmekteydin
ve bilmekteydin
gözlerimizin bir yükü de mezarlıklardı
ve yine bilmekteydin
kendi içimize savrulurdu tohumlar
akacak mecra yoktu bize bilmekteydin.
Sen
kalbi tacize uğrayanlardandın
şefkati mincıklananlardan...
Asla unutmaz geceni de alırdın yanına çıkarken
alınını aklayan
vefanı çoğaltan
nabzını doğurtan geceni de alırdın...
Dağınıktı kalbin
söz ve gözün yumuşaklığıyla
çalakalem taranmak isterdin
sen benim mülteci kadınlarımdandın.
Bir yanın meyilliydi yıkılmalara
bir yanına nehirler biriktirirdi hayatı durlamaya
tutuşurdu gözlerin yere düşerken
eğilir ve gizlerdin alevlerini
gülüşün ayaza tutulurdu
ve titrerdi mimiklerin...
Söz ve şiir bize meyilliydi
aşk ve tohum bize.
Unutma ve boş verme sakın
silkele üzerinden yılgınlığı ve davran
aşınır elbet asfalt ve toprak tohumunu çeker
bil ve boş verme hiç sakın!
Asla, asla yıkılmayasın! ...

(TRABZON-Akçaabat Kasım 1998)
Mustafa Evcı

Asil

Hayır karışmasın hiçbir şey
Onun duru güzelliğine
Bulandırmasın hiçbir maske
Sabah serinliği akşam ürpertisi
Tazeliği
Bahar yağmuru ansızın
Bulunmaz bir incelik
Ruhta bedende
Belki budur kurtuluşumuz
Hoşgörüsüz bağnaz takıntılardan
Yuğrula yuğrula ince ince
Tatlı bir sızı derince
Aşk gibi içimizde
Soyluluğa açılış
Kesik kesik

Ayten Suvak

A r k a d a ş . . .

Arkanda duran; sırtını, sırtına dayayan
Rica etmeden, gören-anlayan-eyleyen
Kim ki, arkadaşdır; arkadaşı olandır
Ayrılıklara dayanan
Dostluk dağarcığında barınan
Acıyı-sevinci paylaşılandır
Şimdi, sanal âlemlerde de ARKAdaş-lar-ım vardır...

Kenan SİNANOĞLU

AŞK SÖYLEDİ BEN YAZDIM

-Mariah'a ithaf-

Aşk
Ve
Su
diye başlar bu şiir,
aşkın su üstünde
mutlu mutlu salınmasıdır aslında söylenecekler,
yada suyun aşkla yansıyan
mevsimlerini saymaktır.

Hayallerin önu çırılçıplak olmalı lakin,
olmalı ki,
yaprakların hışirtısını bile duyabilelim bu sırada,
yada bu huzurun hissedileceği bir iklimde.

Yalnız kadın,
Yalnız adam,
Yalnız çocuk,
olmayacak,
Aşkın görünür kılacağı bu dizelerde.
Yalnızlığı mutlu bir öyküymüşçesine
bir kenara koyacağız yıldızların biriktiği bu gecede.

Aşk söyleyecek ben yazacağım,
su yansıtacak,
ben yazacağım.

Duymak istediklerimiz de
İstemediklerimiz de yazılacak,
bu en doğurgan yürek anında.
Bu anaç gönül çiftleşmelerinde..

Nasıl olsa geldi artık,
beklenen tatlı esinti,
her şey bir anda olacak,
göz açılıp kapanacak
ve yaşanacak her şey.
göz, yaş dökmeyecek ama.
Aşk ve su,
kırk yılda bir tutulurlar çünkü;

Bir gün bir beste yapacak yüreğiniz,
Sizin bile ummadığınız bir vakitte,
işte o an,
demek isteyeceksiniz ki suyun üstünde salınan aşkınıza;
keşke bölüşebilseydim o besteyi sizinle

Bir gün bir ağaç göreceksiniz,
Dalları coşkuyla ulanmış,
işte o an diyeceksiniz ki ;
keşke bölüşebilseydik o ağacın gölgesini

Bu bir günler aşk suda salındıkça bitmeyecek,
gözleriniz buğulanacak,
düşünceleriniz ıslanacak,
düşleriniz nemlenecek.

Aşk söylüyor,
Ben yazıyorum,

Su yansıyor,
Ben yaklaşıyorum,
avucumdaki sevgiye..

İstiyorum ki,
Kıyıda köşede kalmış,
Aşk adına unutulmuş,
Ne kadar kelime varsa
hepsi çıksın
aşk ve suyun bu birlikteliğinde..

Mesela demeliyim ki,
Hani unutulmuş bir yağmur anınız vardı.
Yağmur, sen ve o
Hava diri toprak kokuyordu hani.
Hangi mevsim hangi ay olduğu umurunuzda değildi hani.
Yüzünüz ve kalbiniz sıırıslamken,
gözlerinize bakıyordunuz,
sevginizi birbirinize çiselercesine.
İşte o an daha güçlü sıktınız ellerinizi,
hüzne inat,
acıya inat,
terke inat
Ve yürüdünüz sanki hayaldeymiş gibi.
Ve
ne yol,
ne yağmur,
ne de ıslanmış kalpleriniz,
hiç dinmesin istediniz hani

Ben yazmadım demeliyim bunları,
Aşk ve su demeliyim sadece,
Aşk söyledi ben yazdım demeliyim,
su yansıttı ben gördüm demeliyim

Aşk
ve
su diye biter bu şiir,
aşkın su üstünde gül coşkulu haresidir,
aslında söylenenler.
Aşkla suyun delice tutulmasıdır aslında olan biten.
Aşk koyunlarında,
sıcak ve taze tutanlar görür ancak yazılanları.

Aşk söyledi,
ben yazdım,
su yansıttı,
yürek,
ben oldum,

sen oldu,
biz olduk

Oktay COŞAR

Leydi Hilal – Hilal Leydi

ışıldayan yüzüne
gülümseyişine doğru kıvrılır Hilal!
öyle diyorlar adına
çarpıcı bir çekiciliği var
sevinçle ateşlenen

gökyüzünden bakan mehtabın kızı!
gerektiğinde şifacı
içbükey bir eğriden akarak gelen
gizlenmeyerek artık bekleyişlerde
geceleri beliren

”yarım” görünür göze
başka bir eğride durduğunu hayatın
ve yaşamın şaşaasını
parıltısını anımsatır
ay ışığını yakmadan bizler henüz
dua ve en iyi dileklerimizle
turunu bitiren...

Yazan: Abir Zaki

Çeviren: Naime Erlaçin

...Şikayetname 12 / Taş Ocakları ve Kuşlar*

ayakta uyurdu kuşlar
özgür ve mutlu
ayakta ölen doğumluya inat...

bedenin icrasında mahpus bir çocuk
kanatlanmayı beklerdi en çok
ihbarsız kırılırdı o sıra paslanmış emniyet kilitleri,
sırça konaklarda saklı paradoksal manifestolar

ruhunu gasp ederdi ebedi özgürlük sesi
ağıtlar yakarken yaşamak ve ölmeye dair
dudağa yapışan bir yangın tutsaklığında

göge bakar da gülümserdi en çok

düşlere doluşurdu kuşlar!

kan ter ve şiirden ne kaldı geriye
neydi akıbeti kaçınılmaz kavganın
teni dağlayan upuzun bu tenhalığın...

ne uyumayı becerdik düşerken tetik
ne mutlu bir kuş olabildik ayakta

boşuna özendik kanatlara ey çocuk!
yol boyunca bilemedik / göğü yitirmişiz biz
bire ehram taşıymış vicdansız bedeller
sınıfta kalmış nazenin düşlerimiz

azgın bir acıyla dinamitlenirken koyaklar
karanlığımıza açmış kader taş ocaklarını
bu şiir şimdi taş basarak / taşlaşmış yüreğine
ocak kapılarında parçalıyor yasını
gözyaşını kederle gezdiriyor bulutlarda sensiz
ki anlamıyor ah!
neden cansızdır rahminde büyüttüğü bütün yavrular!
şikayetçiyim! ! !

içime serpiyorum külümü
ayakta ölüyor artık kuşlar

(*) Azim ve cesaret sembolü, şiir çocuğum Sevgili HİLAL LÜLE'nin
anısına....

-Nurlu bir göğün cennetine bıraktım seni ey hilal!

Naime Erlaçin

TANRININ AYLAKLIĞI Hilal'e

*(Bilirim
ciğerlerim küçük kanatlarımdan
soluğum yetmez
beni uçurmaya)*

Dedim her yılan
kanatlarına sürgün bir Albatros
sus dedi tanrı
ezelin yok
elbette bilir fillerde

uçmanın hafifletici sebeplerini
birde tinerci çocuklar
nerede usulca öleceğini
sustum...
çocukken vurduğum kuşları
kanatlarından öptüm
ondan mıdır bilmem
yerçekiminin en zayıf halkası
dudaklarım...

Ali BOZCA

Basında Hilal;

Adı:"Hilal"; Nick name:"Mariah"

Sanal dünyada herkeslerin tanıdığı küçük bir kız vardı... Mariah Carey hayranı, ve dünyayı sevginin kurtaracağına inanan...

"Bilgisayar kardeşime alınmıştı, ve ben daha önce hiç bilgisayar görmediğim için onu çok merak ediyordum. Kardeşlerim beni bilgisayarın bulunduğu odaya götürdüler ve fare'yi elime verdiler..."

Böyle anlatıyordu Hilal bilgisayarla ilk tanışmasını... Bu tanışma ile başlayıp devam eden 5-6 yıllık süreç, geçtiğimiz 1 Mayıs sabahı aramızdan ayrıldığında O'nu sanal alemin en ünlülerinden biri yapmış, başarılı web tasarımcı ve uygulayıcılarından biri olmuştu. O kadar ki, TBMM web sitesinde geçtiğimiz 23 Nisan Bayramı nedeniyle bir bölüm hazırlanması gerektiğinde, ilk akla gelen isim Hilal Lüle oldu. 2 yıla yakın süredir Sabancı Üniversitesi'nin bilgi teknolojisi takımında Uygulama Destek Görevlisi olarak çalışmaktaydı. Bunun yanı sıra tasarımını yaptığı onlarca web sitesinin yönetimini sürdürüyordu.

"Kollarımı hareket ettiremediğimden klavyeyi kullanmam mümkün değildi, bu yüzden fare kullanacaktım sadece, ama kullanamıyordum, imleci bir uçtan bir uca uçuruyordum. Bir süre sonra elim alıştı ve daha rahat kullanmaya başladım. Zamanla kardeşlerim bilgisayarı benim yanıma getirmeye başladılar ve bir baktım ben kardeşimin bilgisayarına el koymuşum..."

1976 Trabzon Akçaabat doğumlu Hilal Lüle, doğuştan "Osteogenesis Imperfecta" (Cam kemik) hastasıydı. Bu nedenle hiç okula gidememişti. Okuma yazmayı kardeşlerinin ders kitaplarından öğrendi. Okumayı öğrendikten sonra yatağa bağımlı yaşamı, O'nu tam anlamıyla bir kitap

kurdu yapmıştı. Bu şekilde kendini geliştirdi. Sonra sıra, bilgisayar ve internetle tanışmaya geldi. Sanal kurslara katılarak İngilizce öğrendi. Gene sanal kurslar yardımı ile html, asp, photoshop, freehand ve diğer gerekli programları öğrenip uygulamayı başardı. Bir süre sonra artık yetkin ve herkesin tanıdığı bir web-master olmuştu.

Gazetemizin web sitesinin hazırlanmasında değerli yardımları olan Hilal, internette karşılaştığımız bir çok sitenin de tasarımcısıydı.

Yazık ki, doğuştan mahkum olduğu hastalığı, hükmünü sürdürmeye devam ediyordu. Hilal, beklenmedik bir anda aramızdan ayrıldığında henüz 29 yaşındaydı.

"Dünyayı sevgi kurtaracak ve bir insanı sevmekle başlayacak her şey..." sloganıyla tanıdığımız "mariah" artık aramızda yok. Kısacık ve zorluklarla dolu yaşamında başardıklarıyla ve sevgi dolu kişiliğiyle, dostluğu hep hatırlanacak.

T.Özer / Gazete Kadıköy - 19.05.2005

Hilal Lüle'nin kişisel web sitesi: www.aksiseda.com

Sizi üzmemek için yazmamıştım. Ama benim şiddetli burun arkası ağız boğaz kuruluşuna ilaveten kulaklarım duymuyor. Hani uzun bir yolculuktan sonra uçak alana inerken kulağımızın üzerinde bir basınç oluşur, duyamazsınız ya, aynen öyle bir duygu. Nazofarinks kulak bölgesine çok yakın olduğu için kemoterapiden, radyoterapiden sonra böyle sorunlar çıkabilirmiş. "İki sene ağız kuruluşu ve kulak problemi çekmeniz mümkün" dedi doktor. Sağ kulakta ödem, sol kulakta ödem, ilaveten sıvı varmış. Üç aya kadar duymam bu kadar zor olursa çocuklara yaptıkları gibi kulak zarına minik bir tüp takacaklar. Meğer tükürük de ne kadar önemliymiş. Gecelerimi ve konuşma zorluğunu bir bilseniz. Dilim odunlaşıp devamlı arkaya doğru çekiliyor, ses de kuruluktan çatallaşiyor. Tam "Ay yoruldu artık" diyordum bu sefer iki kulağım başta hiç duymaz oldu. Duymak deyip geçmeyin. O da zormuş. Ben duymayı mekanik bir olay diye önemsememiştim. Ama psikolojik boyutu ancak yaşanınca fark ediliyor. Sanki herkesten ayrı su dolu bir kavanozdaydım. Hani o sessiz dünyada etrafımdan balıklar geçse hiç şaşırılmayacaktım. Yürürken ayak seslerimi duyamamaktan kendimi ay üzerinde yürüyor gibi hissediyor, müthiş bir yalnızlık çekiyordum.

Uzun müddet şaşkın şaşkın insanların ağızına bakıp dudaklarından ne dediklerini anlamaya çalıştım. Geçenlerde Türkan Şoray sultanıma kahve içmeye gitmişim. Evde çok güzel bir köpeği var. Onu görüp görmediğimi anlamak için "Cindy'yi (Sindi) gördün mü? Cindy'yi gördün mü" diye ısrar edince "A, evde hindi mi var" dedim ve çok güldüler. Şimdilerde sağ kulağım azıcık duymaya başladı, ağlamaklı halimden biraz kurtuldum. Ama beni esas sarsan pazar günü okuduğum Hilal Lüle'nin hayat hikayesi

oldu. "Kendisi cam kemik hastası. Yirmi yıldır hiç ama hiç yataktan kalkamıyor. Okula gidemedi. Anne ve babasını kaybetti. Kendi kendine web tasarımcısı oldu. Hem de Sabancı Üniversitesi'nin" diye bir yazı (Gülden Aydın yapmış röportajı). Hani doğal ortamı olmadan neredeyse imkansız maddeleri delip hayat fışkıran bitkiler, ağaçlar var ya; can bitkileri... İşte benim için yılın can çiçeği Hilal Lüle'nin hayata böyle asılması üstelik para kazanıp ailesine bakması, sıkıntılarımızı abarttığımız zamanlarda hepimize ders olmalı. Resimde Hilal'in bacaklarını boşuna aramayın. O küçücük camdan bir kız. Güzel yüzündeki o kocaman gülüşüne bakıp içine dalın. O azim ve zekanın hayranı olacaksınız. Güzeller güzeli Hilal inşallah yakında aşık olup (öyle bir ihtimal varmış) mutluluktan çiçek açarsın. Önemli not: Eğer üstüne üstlük bir de evlenme durumu olur da kabul edersen nikah şahidi olup düğünü yaparız. Ona ulaşmak isterseniz kendi kurduğu www.aksiseda.com adlı web sayfasını ya da <mailto:info@aksiseda.com> adresini kullanabilirsiniz.

Filiz Akın / Sabah Gazetesi

Bu bir genç kızın dramı değil alkışlanacak hayat hikayesidir

Trabzon Akçaabatlı Hilal'i ilk Sabancı Üniversitesi Bilgi Teknolojisi Bölümü yöneticilerinden dinledim. Şaşırdım, hayran oldum. En çok da sevindim. Nasıl bir zeka, nasıl bir irade, nasıl bir azim, nasıl bir başarıydı bu? Hilal, bir yaşından beri 'osteogenesis imperfekta', yani cam kemik hastası. 29 yaşında.

Okula hiç gidemedi. 20 yıldır kıpırdamadan sırt üstü yatıyor. Annesini 9 yıl önce, babasını on gün önce kaybetmiş. Buraya kadar her şey ne kadar kötü. Ağlayıp kahretmesine, kaderine küsmesine kimsenin itirazı olmaz. Ama Hilal'in mazeretlerle kaybedecek vakti yok. Çok başarılı bir web tasarımcısı. Üstelik beş kişilik ailesini geçindiriyor. Sabancı Üniversitesi'nin kadrolu teknik elemanı. Üniversitenin sağladığı dizüstü bilgisayar ve kurduğu sistemle 900 sayfalık iç ve dış web sitesini yönetiyor, güncelliyor, hataları gideriyor. Haftada bir gün web cam aracılığıyla toplantılara katılıyor, tartışıp fikirlerini ortaya koyuyor. Her gün, aralıksız 14 saat, dünya bilgisayar ekranından Hilal'in beynine akıyor. Hilal, minicik yatağında minicik gövdesiyle yatıyor. Dingin, gülümseyen kocaman bir yüz. Müthiş bir beyinle, belki bir deha ile iki saat sohbet etme ayrıcalığını yaşadım. Engel tanımazlığını, başarılarını, hedeflerini konuştum.

* İnternet teknolojisi hakkında her şeyi biliyorsunuz. İngilizce de öğrendiniz. Üstelik okula hiç gitmediniz. Nasıl oldu bütün bunlar?
- Okuma yazmayı ne zaman öğrendiğimi hatırlamıyorum bile. Galiba dört yaşındaydım. Kimse yönlendirmedi. Kendi kendime öğrendim. Okul dönemlerinde kendim gidiyormuş gibi kardeşlerimden daha çok heyecanlanırdım. Kitaplarını önce ben okurdum.

* Bilgisayar kullanmayı nasıl öğrendiniz, kıpırdayamadan, klavyeye dokunmadan hem de?

- **Altı yıl önce kardeşime alındı. O güne kadar hiç bilgisayar görmemiştim. Merak ettim ve elinden aldım, bir daha da vermedim (gülüyor). İnterneti keşfettim. Sohbet odalarına girdim. Ama yazı yazamıyordum. O zaman henüz ekran klavyesi de çıkmamıştı. Alfabeyi, hece ve kelimeleri world belgesine yazdırdım. Kopyalayıp sohbet odalarında kullanmaya başladım. Arkadaşlıklar edindim, mailleştim. Onlardan hep bir şeyler öğrendim. Böylece geliştirdim kendimi. Biri çok yakın arkadaşım. İstanbul'da yaşıyor. İnternet kullanmayı, mail alıp göndermeyi, programları hep o öğretti.**

* Günde kaç saatinizi ayırıyorsunuz bilgisayara?

- **Eskiden günde bir saatti. Şimdi bütün zamanımı ayırıyorum. Sabaha karşı uyuyup 09.00'da uyanıyorum. Web sitesini yaptığım İstanbul Borsa Uzmanları Derneği'nin sitesine giriyorum. Aracı kurumların yorumlarını koyuyorum. Sabancı Üniversitesi'nin siteleri de birkaç saatimi alıyor.**

* Sabancı Üniversitesi'ndeki yöneticileriniz çok titiz ve işinin sıkı bir takipçisi olduğunuzu söylüyorlar.

- **Öyle çünkü düzenlenecek belgeler var. Düzeltiyorum, bakıyorum yine bir önceki sonuç çıkıyor. Uyarıyorum ben de. İşimi en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum.**

* Mazeretlerinize sığınmıyor, rekorlarınızı kırıyorsunuz peş peşe.

- **Üzülüyor da değilim. Kendimle baş başa kaldığımda, yapabileceklerimi düşündüğümde tabii üzülüyorum. Bugün geldiğim nokta, yaşamayı çok sevmemden herhalde. Ama daha önce bu kadar pozitif miydim, bilmiyorum. Bilgisayar, ardından internette neler yapabildiğimi gördükten sonra artık tamam, dedim. Benim hayatta yapabileceğim bir iş var. Sürekli düşünüp ağlamayı bıraktım. Tek üzüntüm annemin bunları görememiş olması. Dert ortağımdı. Evde ikimiz kalırdık. Şiirler yazardım kafamda. Anneme okurdum.**

* Bilgisayar merakının mesleğe dönüşmesi tesadüf mü yoksa adım adım geliştirdiğiniz bir strateji mi?

- **Ben bunun için uğraştım zaten. Hedefi tespit etmiştim. Evde internet sayfası yapan, geçimini bu yolla sağlayan mail arkadaşlarım vardı. Beyin olarak onlardan geri olmadığım için bu işi ben de yapabilirim, dedim. Dört yıl çalıştım ve oldu.**

* Kocaman kocaman hayalleriniz var mı?

- **Daha çok para kazanmak. Büyük kurumların web sitelerini yapmak, ünlü ve çok iyi bir tasarımcı olmak istiyorum. Kendim için değil. Şu an biri askerde olan iki kardeşim, yengem ve yeğenimin geçim kaynağı benim. Bana bir şey olduğunda onlar açıkta kalırlar.**

* Diyelim çok paranız oldu. İlk aklınıza ne yapmak gelir?
- **Kardeşlerime iş kurmak. Hepsini üniversite mezunu ama işsizler. Trabzon'da iş alanları kısıtlı.**

* İlk maaşınızla ne yaptınız?
- **70 ekran televizyon aldım. Babamın gözleri yaşardı. İnternete çok düşkün olmama kızıyordu. Telefon masrafını ödemekte zorlanıyordu çünkü. Ben de üniversitede okuyan kardeşlerime milyarlar harcarken bana itiraz etmesini eleştirdim. O günden sonra hiç laf etmedi internetime.**

AŞK MI? İNTERNETTEN VAR ÖYLE BİRİ

* İnternette yeni insanlarla tanışıyorsunuz. Hiç görüştüğünüz oldu mu
- **Geçen hafta internet arkadaşlarım İstanbul'dan ziyaretime geldiler. Avustralyalı bir arkadaşımız var, o da geldi.**

* Peki internette yazıştıklarınızdan kalbinizi kıpırdatan oldu mu hiç?
- **Aşk? Var öyle biri (gülüyor).**

* Biliyor mu?
- **Evet.**

* Size doğruyu söylüyor mu?
- **Ben en başında kendimi, durumumu söylerim ki vakit geçirilecek biri olmadığımı anlasın. Dostluk kurmak isteyen devam ediyor, istemeyen çekip gidiyor.**

FATMA ÖZTÜRK (ablası)

O artık bir işkadını...

Hilal çok zor koşullarda ve en yapılamayacak şeyleri başardı. Kendini aştı. Hem kendi hayatını hem bizim hayatımızı değiştirdi. Hilal işkadını artık. Bizim yapamadıklarımızı yaptı. Zaten zor bir hayatımız vardı. Ama Hilal'in hayatı en zoruydu. Annem ve babam çok özel insanlardı. Zor koşullarda yaşıyorduk ama bunu dert etmediler, bu yönde baskı yapmadılar. Bizleri çok seviyorlardı. Bu sevgiyi saklamadılar. Hilal'in de kendisiyle barışık olmasının nedenlerinden biri bu. Hayata tutundu, hayata küsmek yerine. Yalnızlığa terk edilmiş bir çocuk olmadı. Babam, küçücük maaşına rağmen hiçbir şey esirgemedi bizden. Üç çocuğunu üniversitede okuttu. Ama anne ve babamı erken kaybettik, erken yalnız kaldık. Sabancı Üniversitesi'nden üç kişilik heyetin Hilal'i ziyarete gelmesi çok hoş, çok şaşırtıcıydı bizim için. Amacı değişik insanlarla tanışmak değil, bir işi yapmaya talip olmaktı. Gurur duyduk.

SABANCI ÜNİVERSİTESİ'NDE İŞTE BUNLARI YAPIYOR

Web sitesi hazırlayıp güncelliyor.

HTML biliyor, photoshop, frontpage, flash, dreamweaver gibi hizmet programlarını ve MS Office programlarını kullanıyor.

Her hafta üniversitenin dış ve iç web sitelerinin kontrolünü yapıyor. ‘Broken link’ yani çalışmayan linklerin listesini bildiriyor. W3C test araçlarını kullanarak W3C uyumluluk kontrolünü yapıyor. Üniversite şöyle söylüyor: ‘Hilal’i acıdığımızdan değil web tasarımı konusunda yetkin olduğu için işe kabul ettik. Bilgi Teknolojisi Uygulama Yazılım Bölümü’ndeki diğer iki arkadaşıyla aynı performansı gösteriyor, aynı ücreti alıyor.’

ÇALIŞMA ARKADAŞLARI ANLATIYOR

-YÜCEL EĞECİOĞLU

SÜ Bilgi Teknolojisi Direktörü

- Verilen işleri zamanında gönderip sonra ne oldu diye soruyor Hilal Lüle’nin başvurusu farklı oldu. Yahoo İnsan Kaynakları Grubu’na elektronik posta göndermiş. Mütevelli heyeti üyemiz Ahmet Aykaç da o grupta. Hilal’in mesajını Fransa’da okumuş. Hemen bize gönderdi. Hilal’in yaptığı sitelere baktım hemen. Gözlerime inanmadım. İnsan Kaynakları Departmanı’na beş dakika sonra cevap yazdım. Biz değerlendireceğiz, dedim. Elimizdeki olanaklar Hilal’in uzaktan da çalışmasını sağlayabilirdi. İşe başlamasına karar verince teknik olarak neye ihtiyacı varsa, hepsini temin ettik. Bağlantı düzeneği, özel olarak kuruldu. Yattığı yerde çalışabileceği şekilde ayarlandı. Üniversitemizin network’üne girişi sağlandı. Kullanıcı kimliği verildi. 1 Aralık 2003’te de resmen bizimle çalışmaya başladı. İşini çok iyi yapıyor. Kendisine verilen işleri zamanında gönderiyor, ondan sonra da izliyor. ‘Ne oldu, gönderdiğim işler’ diye soruyor.

MELDA SUNMAN

SÜ Bilgi Teknolojisi Uygulama Yazılımı Direktörü

Yetkinlik olarak başkalarından hiçbir farkı yok

Çok özel durumuna rağmen yetkinlik olarak diğer çalışma arkadaşlarımdan farklı iş çıkarmıyor. 900 sayfadan oluşan iç ve dış web sitemiz var. Bunların idaresi, bakım ve operasyonu bizde. Bu sorumluluğu paylaşan üç arkadaşımızdan biri de Hilal. Photoshop’u biliyordu, daha iyi öğrenmek için internette kurs aldı. Sonra da İngilizce öğrendi. Başta acaba özel bir mouse’a ihtiyacı var mı diye düşünmüştük. Hilal’in mouse’u yan çevirip baş ve işaret parmağı arasına sıkıştırarak üstündeki bilyeden yönettiğini gördük. O kadar seri yapıyordu ki. Klavyede harflere basmadığı için sanal klavye kullanıyor. Bilgisayara kamera monte ettik. Toplantılarımıza web cam aracılığıyla katılıyor.

CAMDAN KIZ HİLAL LÜLE

Cam kemik hastası. 20 yıldır yataktan kalkamıyor. Okula gidemedi. Anne ve babasını kaybetti. Ama hayata asılmaktan hiç vazgeçmedi. Kendi kendine web tasarımcısı oldu. Hem de Sabancı Üniversitesi’nin web tasarımcısı.

Röportaj: Gülden AYDIN – Hürriyet Gazetesi/Pazar Eki

Ben Hilal'i bugün öğrendim

Birkaç ay önce kişisel web sitem <http://www.birsenaltiner.com/> da yaşadığım sorunlar sayesinde tanıdım Hilal Lüle'yi. Sitemin tasarımını yapan Hakan Topuzoğlu "yeni web tasarımcım" diye tanıtmıştı onu bana. Siteye ilişkin sorunlarımı ondan yardım alarak çözebileceğimi söyleyip bana msn adresini vermişti. Ben Hilal'i bugüne kadar, Hakan'ın yanında çalışan bir bilgisayar tasarımcısı olarak düşünüyordum.

Msn adresinden ona ilk yazdığım penceredeki o güzel kadın fotoğrafı dikkatimi çekmişti. Ona ne kadar güzel olduğunu söylediğimde "fotoğraftaki ben değilim" demişti sadece. İkinci kez baktığımda fotoğraftakinin Hilal'in çok sevdiği ünlü bir şarkıcı olduğunu anlamıştım. Ama nedense ben onu, tıpkı o fotoğraftaki gibi güzel bir kadın olarak hayal ettim. O fotoğrafla özdeşleştirdim. Belki de o kadının güzelliği ve sıcacık gülen gözleri değil, Hilal'in zekası ve çalışma disiplini beni büyülemişti. Hilal sorunları anında çözen, ne istediysem ikinci kez söylememe gerek kalmadan hızla ve büyük bir kavrayış yetisiyle yapan biriydi.

Hilal'in işlerinin çok yoğun olduğunu bildiğim için zorunlu olmadığımız zamanlar dışında yazışmamıştık. Yazışmalarımız sırasında da birbirimiz hakkında hemen hemen hiç konuşmamıştık. O benim yazılarımı okuduğunu ve beğendiğini söylemişti bir kez. Ben ise onun özel durumunu bilmediğim için, sadece işim gereği ilişki kurmuş, hakkında bilgi edinmeye gerek duymamıştım. Onunla ilgili basında çıkan yazıları ise bugüne kadar okumamıştım.

Her şeyi bugün öğrendim. Cumartesi gecesi saat iki sularında hayata veda ettiğini bugün öğrendim. Ne kadar büyük bir insan olduğunu, alkışlanacak bir hayat yaşadığını bugün öğrendim.

Yaşının 29 olduğunu, bir yaşından beri "osteogenesis imperfekta", yani "cam kemik hastası" olduğu için 20 yıldır kıpırdamadan sırt üstü yattığını, dört yaşında okuma yazma öğrendiğini, hiç okula gidemediğini, hayata küsmeden ve isyan etmeden dört elle sarıldığını, bir gün kardeşine alınan bilgisayar sayesinde internetle tanışıp kendini web tasarımcısı olarak yetiştirdiğini, İstanbul Borsa Uzmanları Derneği'nin sitesi gibi birçok sitenin web tasarımını yaptığını, Sabancı Üniversitesi'nin kadrolu teknik elemanı olduğunu, üniversitenin 900 sayfalık iç ve dış web sitesini yönettiğini, güncelleştirdiğini, haftada bir gün web cam aracılığıyla toplantılara katılıp, fikirlerini ortaya koyduğunu, ilk maaşıyla evine 70 ekran televizyon aldığını, ailesini tek başına geçindirdiğini, annesini çok küçük yaşta, babasını ise yeni kaybettiğini bugün öğrendim.

Hilal'in en büyük hayalinin elde ettiği bu başarılarla yetinmeyip, başka

büyük kurumların web sitelerini yapmak, ünlü ve çok iyi bir tasarımcı olmak, kazandığı paralarla kardeşlerine iş kurmak olduğunu da bugün öğrendim.

Ben Hilal'i bugün öğrendim.

Birçok insanın hayal bile edemeyeceği yaşama sevinci ve mücadele gücü olan bu kocaman yüreğin çok büyük korkuları olduğunu da yine kendi son şiirinden bugün öğrendim.

"Gülmek için,
Ağlamak için,
Hatta nefes almak için;
Kanımın son damlasına kadar savaştım,
Ama yenildim.
Bu beklediğin andır,
Gel al emanetini
Korkunun ecele faydası yok,
Biliyorum.
Ama korkuyorum.
Yine de karşı koymayacağım,
Çünkü yorgunum.
Bunca zamandır direniyorum,
İşte, pes ediyorum."

Sen son şiirinde "pes ediyorum" desen bile o sınırlı ömründe sergilediğin mücadele ve azim ile birçokları için yaşama direncini arttıran bir örnek olarak kalacaksın. Sen "yenilmedin" Hilal.

Not: Hilal'i daha yakından tanımak istiyorsanız kişisel web sitesi <http://www.aksiseda.com/> a bakabilirsiniz.

Birsen Altın / 4 Mayıs 2005

İnternet Yaşamdır

Hilal Lüle

Hilal Lüle <http://www.aksiseda.com/> ve <http://www.cemkaraca.gen.tr/> projelerinin mimarı; halen Sabancı Üniversitesi'nde Uygulama Destek Görevlisi olarak çalışıyor...

* Sizi tanıyabilir miyiz?

-Adım Hilâl Lüle. 1976 Trabzon doğumluyum. Osteogenesis Imperfecta, halk dilindeki adıyla cam kemik hastasıyım. 1985 yılından beri yaşamımı yatarak sürdürüyorum. Babam emekli devlet

memuru, annemi 1996 yılında kaybettik. 4 kardeşiz, ablam Atatürk Üniversitesi Kimya Bölümü mezunu, evli ve iki çocuk annesi. Bir erkek kardeşim KTÜ Maliye Bölümü öğrencisi, evli ve bir oğlu var. Küçük erkek kardeşim KTÜ Giresun MYO İşletmecilik bölümü mezunu ve bekar.

Ailemle birlikte yaşıyorum; babam, erkek kardeşlerim, kardeşimin eşi ve minik yeğenim hep beraberiz. Mümkün olduğunca sıcak ve güzel bir ortam kurmaya çalışıyoruz evimizde... Herkes gibi bizim de sorunlarımız var, ama böyle bir aileye sahip olduğum için kendimi çok şanslı addediyorum... Yıllardır büyük fedakarlıklarla bana bakıyorlar, onları çok seviyorum...

Kişisel özelliklerime gelince, en belirgin olanı çok sabırsız ve telaşlı biri oluşum... Bir şeyi aklıma koyduğumda paldır küldür olaya dalarım, bu arada bir sürü sorun yaşayıp paniklerim, defalarca vazgeçmeye kalkarım, ama sonunda durumu toparlar ve amacıma ulaşıyorum... Meraklı biriyim, yeni şeyler öğrenmeyi severim, çabuk öğrenirim... İnsanları seviyorum, kim, ne olursa olsun... Katıldığım forumlarda hep kullandığım bir imza var, artık kimse böyle düşünmese de ben bu sözün gerçekliğine inanıyorum, ve yürekten söylüyorum; "Dünyayı sevgi kurtaracak, bir insanı sevmekle başlayacak her şey"...

* Hilal, internetle ve bilgisayarla nasıl tanıştın?

Bilgisayarla ve internetle yaklaşık 4-5 yıl önce tanıştım. Bilgisayar kardeşime alınmıştı, ve ben daha önce hiç bilgisayar görmediğim için onu çok merak ediyordum. Kardeşlerim beni bilgisayarın bulunduğu odaya götürdüler ve fare'yi elime verdiler.

Kollarımı hareket ettiremediğimden klavyeyi kullanmam mümkün değildi, bu yüzden fare kullanacaktım sadece, ama kullanamıyordum, imleci bir uçtan bir uca uçuruyordum. Bir süre sonra elim alıştı ve daha rahat kullanmaya başladım. Zamanla kardeşlerim bilgisayarı benim yanıma getirmeye başladılar ve bir baktım ben kardeşimin bilgisayarına el koymuşum.

İnternet'le de o sıra tanıştım. Bir sohbet odasına ilk girdiğimde, internet'le ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Oradaki sohbe katılmak istedim, ama klavye kullanamadığımdan yazı yazamıyordum. Derken kopyala-yapıştır diye bir yazma yöntemi geliştirdim kendime, bir word belgesine alfabeyi ve noktalama işaretlerini yazdırdım, sonra bunlarla heceler, kelimeler, cümleler oluşturarak kaydettim. Sonra o sohbet odasında arkadaşlar edindim, onlarla e-mail yoluyla yazıştım. Ve zamanla deneme-yanılma yöntemiyle bilgisayar kullanmayı iyice öğrendim... Bu arada arkadaşlarımla sayıları çoğaldı, bazılarıyla dost oldum.

İlk başlarda tanıştığım iki kişiyle dostluğum hâlâ sürüyor. Sonra aralarına başkaları da katıldı, bazıları beni başka şehirlerden ziyarete geldi, çoğuyla telefonda da görüşüyorum... Bazılarını birbiriyle tanıştırdım, böylece nette kocaman bir aile olduk; serbest meslekten, bilişim sektöründen, akademisyenlerden, basından; yurtiçinden,

yurtdışından, bir sürü insandan oluşan kocaman bir aile...

* Bir web siteniz de var. Onu nasıl hazırlamaya karar verdiniz?

Web sitemi hazırlamaya 2000 yılının başlarında karar verdim. İnternet'te tanıdığım ilk dostlarımdan biri askere gitmişti ve onunla sürekli görüştüğümüz için o gidince kendimi çok yalnız hissetmişim. Oyalanacak bir şeyler aradım, kendime bir web sitesi yapayım dedim. İnternet'ten kullanabileceğim malzemeleri topladım. HarmanYeri.com adresindeki siteden FrontPage ile ilgili dersleri bilgisayarıma yükledim, ve sitenin sahibiyle bağlantı kurarak çalışmaya başladım. İlk deneyimim olmasına rağmen oldukça başarılıydı, sonra konunun uzmanı kişilerle bağlantılar kurdum, onlardan çok şey öğrendim, kendimi geliştirdim. Hattâ bu işten ufak tefek paralar bile kazanıyorum... Artık yaşamda bir amacım var; webmaster olmak, yani bu işi meslek edinmek... Web sitem kültür-sanat ağırlıklı; şiirler, öyküler, hikâyeler, resimler vs. var, bir forumum var... Bu site ve forum sayesinde çok şey öğrendim, gerek insan ilişkileri, gerekse yaşamla ilgili... Yeni arkadaşlar ve dostlar edindim, çevrem genişledi. Bu siteye duygularımı, düşüncelerimi ve yaşamımı yansıttım, bu yüzden adı Aksisedâ... Herkes Sedâ isimli aksi bir kızı anlattığını sanıyor adını duyunca, bilmeyenlere söyleyelim, Aksisedâ yansıma demek... :)) Halen web sitesi yapmaya devam ediyorum ama hâlâ çok eksikim var, çalışmaya ve öğrenmeye devam ediyorum...

* Bir kampanya açtığını duyduk. Bunu anlatır mısın bize? Gelelim kampanyamıza... Her türlü kaynak için ve dostlarla, yaşamla iletişim için İnternet'i kullanan biri olarak günümün büyük bir kısmını İnternet'te geçiriyorum. Başlarda bu süre daha kısaydı, öğrendikçe, geliştikçe daha fazla bilgiye, daha fazla iletişime ihtiyaç duyar oldum ve süre arttı...

Kontör fiyatlarına sürekli zam gelmesi ve bağlantı kalitesinin düşmesiyle zaten ödemekte zorlandığım faturalar artık iyice canımı yakmaya başladı ve son olarak asgari ücretle geçinen bir ailenin bir aylık geçim masrafını Telekom'a ödemek zorunda kalınca canıma tak dedi...

Devlet bana bir sakat maaşından başka -ki bu da üç ayda 75 milyon TL'ye tekabül ediyor- bir şey vermedi. Beni eğitmedi, sağlığımla ilgilenmedi, ihtiyaçlarımı bilmek istemedi, ben kendi kendimi eğittim, yetiştirdim, bir de bunun için Üniversiteye gider gibi büyük meblalarda para ödememi istiyor benden... Peki benim isteklerim ve haklarım ne olacak? Devlet bu komik maaşla yaşamımı sürdürebileceğimi, ve başka bir şeye ihtiyaç duymayacağımı sanıyor... Ama benim daha fazlasına ihtiyacım var; arkadaşla, dostla, sevgiye, ilgiye, eğlenmeye, öğrenmeye, üretmeye, takdir edilmeye, paylaşmaya, kısacası varolmaya... Ben internette varım... ve bunun devam etmesini istiyorum... dedim ve bana her zaman destek olan bir akademisyen

ablamlarla birlikte bir imza kampanyası yapmaya karar verdim... İnternet öncelikle benim gibi engelliler için, sonra da herkes için büyük bir şans, bana göre çağın buluşu... Dünyayı dünyanıza taşıyor, daha ötesi var mı? Herkesin istediği sürece ve özgürce bu şanstı yararlanması gerekiyor, bunu kısıtlamaya veya zorlaştırmaya kimsenin hakkı yok... Çağdaş medeniyetler arasına, Avrupa Birliği'ne girmek isterken insanlarımızın teknolojinin bu niğmetinden, bilgiye ve gelişime ulaşmanın en kolay yönteminden mahrum edilmesi veya bu uğurda büyük bedeller ödemesi bir tezat bence... Bu çok yanlış... Mesaj Panomuza mesaj bırakan dostlarımız bunu çok güzel anlatmış... Hepimiz aynı noktada birleştik ve sesimizi duyurmaya çalışıyoruz... Biz İnternet bedava olsun demiyoruz, daha ucuza indirgensin, alternatiflerimiz çoğaltsın, örneğin kablonet, ADSL vs. gibi ve bunlar yurt çapına yayılsın... Herkes bütçesine göre, gücüne göre olan seçeneği seçsin ve onu kullansın. Yolları karla kaplandı için ulaşım kapanan yerlerde yaşayan ve okula gidemeyen öğrenciler bilgidir ve eğitimden yoksun kalmasın; aynı şekilde yaşamını yatarak sürdüren bir insan da bilgidir ve sosyal yaşamdan yoksun kalmasın, dünyaya açılan bir penceresi olsun...

Artık görme engelliler bile İnternet kullanabiliyor düşünün... Devletin ve özel sektörün bu konuya öncelik tanınması, mutlaka bir strateji belirlemesi gerekiyor çünkü son derece tutarsız bir uygulama içindeler... Bunlar benim bilgisayar ekranımdan edindiğim izlenimler, bu konuda herkesin bir fikri olduğunu ve hepsinin de şu anki durumun hiç de memnun edici olmadığını yönünde düşündüğünü biliyorum... Kendi adıma, bu durum düzeltilinceye kadar mücadeleden vazgeçmeyeceğim...

UCUZ, KESİNTİSİZ, YAYGIN ve KALİTELİ BİR İNTERNET ERİŞİMİ İSTİYORUZ!

* Sorularımızı yanıtladığınız çok teşekkür ederiz.

Not: Bu röportaj turk.internet.com'dan alınmıştır.

Hilal'in öyküsünü Açık Gazete köşe yazarı arkadaşımız Birsen'den duydum, aynı Birsen gibi öldüğü günde... O gün de her zamanki gibi hayatımda düzgün gitmeyen bir sürü küçük şey için üzülüyor, dert ediniyordum. Eve acıyıp bir köpek almıştım, büyüsün nasılsa birine veririm diye düşünmüş ama sonradan kimseyi bulamamıştım, dert ediniyordum. Evdeki koltuklar dahil herşey harap olmuştu dert ediniyordum. Okulda ofisimin bulunduğu bina tadilat içindeydi, gürültüyü, patırtıyı, etrafın pisliğini dert ediniyordum. Kazancım ile istediğim her şeyi alamıyor hatta borca girmeden yaşayamıyordum, dert ediniyordum. Zaman çok çabuk geçiyordu ve ben yapmak istediğim bir çok şeyi yapamıyordum dert ediniyordum....

O günlerde de, Birsen'in fakültesinde, bodrum katında yavrulamış bizim

ve öğrencilerin hep birlikte el ele verip beslediğimiz anne kedi ve yavrularının akibetini dert ediniyordum. Çünkü fakülte yönetiminden uyarı gelmiş, eğer bu yavrular bizim tarafımızdan bir yere götürülmezse kendileri her ne pahasına olursa olsun alacaklar ve sokağa bırakacaklardı. Her ne pahasına olursa diyorlardı, çünkü yavruları buldukları yerden çıkarmak çok zordu. Tuğla yığınları ve boruların altına giriyorlardı ve yakalanmaları mümkün olmuyordu.

Günlerdir bunun için uğraşıyorduk, benim bu operasyonlar sırasında ellerim ve bacaklarım anne kedi tarafından feci şekilde paralanmıştı ve artık yılmışım. Ama yine de dert edinmekten kendimi alamıyordum. Çünkü eğer bu işi biz beceremezsek onlar yapacaklardı ve bu olursa hepimiz emindik ki yavrular ya yaralanacaklardı ya da bir yerleri kırılacaktı. Daha önce öğrendiğimize göre, yavrulardan uzak tutabilmek için birileri anneyi hortumla insafsızca dövmüştü ve zavallı hayvan halen kendine gelememişti.

İşte Hilal'i duymadan önce dert edindiğim son sıkıntım buydu: şimdi kediciklere ne olacaktı...

Bunun gibi bir sürü ufak tefek şey son günlerde canımı öyle sıkıyordu ki, yaşama sevincimi ve direncimi yitirmiştim. Sanki dünyanın yükü sırtımdaymış gibi hissediyordum. Mutsuzdum, neşesizdim ve hayatta sahip olduklarımın değerinin farkında bile değildim.

Ve Hilal'i duydum...

Birsen'in yanına her zamanki gibi telaşla ve üzgün bir şekilde daldım... Ben daha saymaya başlamadan, Birsen, "biliyor musun bugün çok hüznü bir haber aldım" dedi. Ben ani bir refleksle, "Ne olur kötü bir haberse söyleme, çünkü artık kaldıracak gücüm yok" diye susturmaya çalıştım onu, bir yandan da merak etmekten kendimi alamıyordum...

Hilal'in öyküsü gerçekten hüznün vericiydi ve gözlerim dolarak dinledim, ama garip bir şekilde yaşama gücü verdi bana. Adeta hayatımı yeniden anlamlandırdı diyebilirim. Onun direnci, hayata tutunmadaki ısrarı, azmi, çalışkanlığı, iyimserliği, etrafına yaydığı enerji kocaman cesur yüreği utandırdı beni. Kendimi tembel ve kolaycı buldum. Aynen Birsen'in Hilal yazısına yorum yazan birçok kişi gibi ben de yaşamımda ne küçük şeyleri dert edindiğimi, isteklerim için mücadele etmek yerine koşulları bahane ederek sızlanmayı daha çok sevdiğimi fark ettim. En önemlisi hayata bağlanmak için ne çok sebebim olduğunu...

Teşekkürler Hilal...
Çiğdem Şahin / Açık Gazete

Yatağa mahkûm genç kız, web sayfası hazırlayarak ailesini

geçindiriyor

'Cam kemik' hastalığı nedeniyle 20 yıldır yatağa mahkum olan Hilal Lüle (29), hazırladığı web sayfalarıyla ailesinin geçimini sağlıyor.

'Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz' atasözünü doğrularcasına gayret gösteren Lüle, bir yılı aşkın bir süredir özel bir üniversitede uygulama destek görevlisi olarak çalışıyor. Hilal Lüle, ailesinde genetik olarak bulunan cam kemik kırılma hastalığıyla bir yaşında tanışmış. 9 yaşında yatağa mahkum olan Lüle, yattığı yerden profesyonel web sayfaları hazırlayıp para kazanıyor. Lüle, Sabancı Üniversitesi'nde de 'web tasarım denetmeni' olarak görev yapıyor. Kemik kırılması sebebiyle 20 yıldır ayağa kalkamayan ve bütün ihtiyaçları erkek kardeşi tarafından karşılanan Lüle, örnek olacak bir davranış sergiliyor. Hastalığın, ailede genetik olması sebebiyle iki abisini kaybeden Lüle'nin hayatta kalan diğer üç kardeşinde aynı hastalık bulunmuyor. Bilgisayar kullanmayı meslek haline getiren, kardeşleriyle birlikte geçimini de bilgisayar üzerinden karşılayan Lüle, 'Engeller aşılmak için vardır.' diyor. Bilgisayar kullanmayı 5 yıl önce kardeşinden öğrendiğini dile getiren Lüle, "Bilgisayarım yokken video ve müzik setine merakım vardı. 3 yıldan beri de tasarım yapıyorum. Son iki yıldır da profesyonel olarak web tasarım sayfası yapıyorum. Bu güne kadar da 100'ü aşkın web sayfası yaptım." şeklinde konuşuyor.

İnternet bilgisi ve sayfa tasarım yapmayı öğrenince 'yahoo' aracılığıyla iş aramak için gönderdiği bir mail'in (elektronik posta) Sabancı Üniversitesi'nden bir yöneticinin dikkatini çektiğini anlatan genç kız, "Beni üniversiteden arayıp, açık kadro olursa işe alacaklarını söylediler. Aralık 2004'ten itibaren çalışmaya başladım." dedi. Maaşlı ve sigortalı olduğunu belirten Lüle, "Bu işi yaparken, web sayfasından cüz'i paralar da ek bir gelir olarak kalıyor." diyor. İki kardeşinin de üniversite mezunu olduğunu aktaran Lüle, evin geçimini kendisinin karşıladığını, başına bir hal gelmesi ve hasta olması durumunda kardeşlerinin zor durumda kalacağı endişesi taşıdığını söylüyor. Anne ve babasını kaybettikten sonra Hilal'in bakımını üstlenen Faruk Lüle ise, ablasının ihtiyaçlarını en iyi şekilde yerine getirmek için uğraştıklarını, anne ve babasının eksikliğini ona hissettirmediklerini ifade ediyor. Ablasının ihtiyaçlarını ellerinden geldiğince onu kırmadan, üzmeden yapmaya çalıştıklarına işaret eden Lüle, "Biz ona manevi destek sağlarken, ablam bize hem maddi hem manevi destek veriyor. Üniversiteli işsizler olduğumuz için evin bütün ihtiyaçlarını kendisi karşılıyor. Abim şu anda asker. Evde bir erkek ben kaldım. İşsizlik dışında sıkıntımız yok." diye konuşuyor.

Cam kemik hastalığı nedir?

"Cam kemik hastalığı, kemiklerde kolay ve sık kırılmanın yanı sıra mavi sklera, diş bozuklukları ve işitme bozukluklarının da birlikte görülebildiği bir hastalık olarak biliniyor. Kemikler gibi dişler de kırılıyor. "

04.04.2005

İçimizden biri: Hilal Lüle.....

Gururluyuz çünkü çalışma arkadaşımızın başarılı ve yaratıcı çalışmaları artık medya dünyasının da sürekli gündeminde.. Mutluyuz çünkü böyle bir arkadaşla çalışmak iş yükümüzün hafiflemesine neden oldu. Kimden bahsettiğimizi herhalde anlamışsınızdır. Derneğimizin web sayfasının tasarımını yapan Hilal Lüle'den söz ediyoruz. Kendisi kararlılık irade ve azmin sembolleşmiş bir kişisi olarak iki yıldır aramızda ..Web sayfamız onun yaratıcı düşünce ve bilgisine emanet.. Bu açıdan işlerimiz nasıl gidecek, sayfamızın güncellenmesinde karşılaşacağımız sorunları nasıl aşabiliriz diye düşünmüyoruz. Kısaca web sitemizin güvenli ellerde olduğunun bilinciyle içimiz rahat bir şekilde hareket ediyoruz. İşte bu güven ve itimat içinde kendisinin medya tarafından sürekli olarak örnek bir insan olarak gösterilmesi bizleri de mutlu ediyor.

Medya organlarından Hürriyet gibi tirajı büyük gazetemizde arkadaşımızla ilgili tam sayfa bir haber çıktı. 2 Ocak 2005 Pazar günü Hürriyet Gazetesi'nin PAZAR ekinde Hilal'in yaşam serüvenini anlatan öyküsü geniş bir şekilde yer aldı. Bu serüvenden hapimizin çıkaracağı dersler olduğunu düşünüyoruz. Çünkü bu yazıda sıradışı bir insanın yaşam felsefesi çarpıcı bir şekilde satır aralarında anlatılıyor.

Aslında onun yaşam felsefesinin satır aralarına gazete sayfalarına sığmayacak kadar büyük olduğunu ve dünyamızı aydınlatan ışıklardan birisi olduğunu düşünüyor, iyi ki varsın, iyi ki aramızdasın Hilal diyor ve daha uzun yıllar birlikte çalışmayı diliyoruz.

Borsa Uzmanları Derneği

Yatanlar ve atanlar

Zekâ, irade ve azmin bir vücutta toplanması sık görülen bir rastlantı değildir...

Hele bir insan 29 yaşına geldiği halde, hiç okula gitmemiş, üstelik 20 yıldır yataktan kalkmamışken, çok başarılı bir web tasarımcısı olmuşsa, işte bu, müthiş bir hayatın anlatımıdır...

Böyle insanların kıymetini bilenleri de kutlamak gerekir tabii ki...

Hem tiner, hem döner bıçağı çekip polis doğrayanların sayıları her gün artarken, sokaklarda 60 bin sahipsiz çocuk dolaşırken, bir dâhiye sahip olduğumuz için ne kadar mutlu olunabilirse, biz o kadar mutluyuz...

Hürriyet Gazetesinde Gülden Aydın'ın röportajı, yeni yılın ilk pazarında gözümüzün içine girince, insanlığın bir yerde nelerle uğraştığını, diğer

yanda ise Hilâl Lüle gibi yatağa mahkum cam kemik hastası bir genç kızın hikayesini karşı karşıya getirdi...

Sabancı Üniversitesi nin iç ve dış web sitelerinin yöneticisi olarak kadrosuna alıp, tüm imkanları önüne serdiği Hilal, Taksim Meydanı nda turist kıza ağızlarından salyalar akararak toplu tacizde bulunulan 2005 Türkiye sinin en önemli yıldızıdır...

O, Semra hanım gibi kaynanalığın dersini (!) veren bir yırtıcı kuş misali, önüne gelene bağırarak bir kişinin; televizyon ekranlarında reyting rekorları kırdığı bir Türkiye de, yatağa mahkum ama hastalığına esir olmamanın dersini veren bir insandır...

Ve o Hilâl , spor camiamızın fırladık gibi dönen yönetici tiplerinin egemen olduğu bir ortamda, tribünleri illegal mevziler gibi kullananların varlığında, ailesinin tüm yükünü tek başına, kıpırdıyamadığı yatakta yüklenmiş bir insanlık örneğidir...

Beşiktaşın S.Liege maçını, aileleriyle birlikte, kapalı tribündeki taraftarın arasında izleyen ve o gün, basına edilen küfürlerin bir kısmına iştirak eden yöneticiler, maç bitimi hemen kolları sıvayıp yeni hoca arayışına girmişlerdi...

Biz, Rizespor Teknik Direktörü Rıza Çalimbay ın yalancısıyız...

Rıza El sıkıştık, yöneticilerimle konuşuldu ama nedense engellendim diye Beşiktaş a gelememenin derdine yanarken, Beşiktaşlı yöneticiler bir anda Sonuna kadar Del Bosquenin arkasındayız demediler mi daha dün?

Aynı şekilde, Ziya Doğan a da Bize geldedikten sonra, Trabzonspor da bir huzur kaçırma operasyonu yapanlar, yine 180 derece çark edip Del Bosque ile sonuna kadar desteğini ağızlarına almadılar mı?

Şimdi o yöneticiler, bir sürü istifaya rağmen, Del Bosque den kurtulamayacaklarını anladıklarında hep Arkasındayız tekerlemesini dillerine dolayıp, günü kapatmayı hedefliyor...

Türkiye de babacan olmanın kariyer sahibi olmanın önüne geçmesine ilk defa şahit oluyoruz...

Demek ki, Beşiktaş taki esas boşluk bir babaya olan ihtiyaçmış...

Şimdi baba değil, üstelik babacan birisini bulmak, dileriz Beşiktaş Süper Lig de hiç öksüz bırakmaz...

Transfer politikalarını rafa kaldıran, eldekilerle, F.Bahçe, G.Saray ve Trabzonspor ile baş edebileceğini zannedenlerin, mayıs ayı bitiminde yüzlerinde hep gülücükler olacağını şimdiden kestirenlerin sayısı ne kadardır? Orta sahası, su alan bir tekne gibi güvensiz, sağ ve solu, yol geçen hanı gibi misafirperver, defansında her an kaza yapacak, ehliyetsiz şoförlerin trafiğe çıkmış görüntüsü, forvette kimin kimin dilinden anlayacağı belli olmayan bir yabancılaşmanın hakim olduğu bir Beşiktaş , çok şey beklemek ne kadar akılcılıktır?

Bir sürü zamla gelen; sıfırları atıp, ayıptan kurtulduğumuz liramızla, yeni bir hayata başladığımız 2005'te, 150 bin kişiyi yutan tsunamiyi, LPG li arabada yanarak can veren meslektaşımızın eş acısını unutup, Hilâl gibi yaşama azmini ve iradesini yatalak vücudunda toplayan genç kızlarımızla, güzellikler yakalamayı düşleyebilirsek hep... Çekin üstüne bir çizgi tüm

kandırmacaların, çirkinliklerin, palavraların...

Teşvik primlerinin, stad terörünün, yönetici dalaşlarının, kaprisleri uğruna futbolcusunu harcayanların, FIFA kokartını hak edene değil, dost işi dağıtanların, çekin üstüne bir çizgi...

Artık, insanlığımızın duygusal damarlarını köreltmeden yaşamının tadına varalım...

Bize ne etraftaki palavracılardan, şikecilerden, teşvikçilerden, stad teröristlerinden...

Bize ne, çirkeflikten, iğrençlikten...

Unutmayalım ki Üzüntü; bugünün faresinin, yarının peynirini yemesidir.

Naci Arkan / Türkiye Gazetesi - 06 Ocak 2005 Perşembe

Resim Tasarım: Bülent Pınarbaşı

" Yaşananların yaşandığıyla kalınacağı bir dünyada olmayı kim ister ki? Bu durumda ben 30 yıl acı çektikten sonra yok mu olacağım sizce?

Kabul etmiyorum!

Mükafat beklediğim için inanmıyorum Tanrı'ya, adalet istediğim için inanıyorum. Bana söylediklerine göre sorgusuz sualsiz cennete gidecekmişim, yani benim bir şey beklememe gerek bile yokmuş. Ama ben hiç öyle düşünmüyorum, seçme şansım olsaydı ne böyle bir yaşam

isterdim, ne de karşılığında cenneti... Ama madem böyle bir yaşam bana verilmiş ve ben bu yaşamda çok ağır şeylerle mücadele etmek durumunda kalmışım, bunun bir telafisi olmalı. Bu söylediğim herkes için geçerli... Dünyada cezalandırılmamış birçok suçlu var, mükafatlandırılmamış birçok iyi var, sizce yaptıklarının karşılığını bir yerde görmek zorunda değiller mi? İşte Tanrı bunun için var bana göre, adalet için...

Dünyayı sevgi kurtaracak, bir insanı sevmekle başlayacak herşey... "

Seni çok sevdik, seni çok seviyoruz ve seni hep seveceğiz Mariah...

Hiç unutulmayacaksın...

Arkadaşların
